

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 11. decembra 2014 *

„Državne pomoči — Električna energija — Pomoč v korist energetske intenzivnih dejavnosti —
Avstrijski zakon o električni energiji iz obnovljivih virov — Sklep, s katerim se pomoč razglasi za
nezdružljivo z notranjim trgov — Pojem državne pomoči — Državna sredstva — Pripisljivost državi —
Selektivnost — Uredba o splošnih skupinskih izjemah — Prekoračitev pooblastil —
Enako obravnavanje“

V zadevi T-251/11,

Republika Avstrija, ki jo zastopata C. Pesendorfer in J. Bauer, zastopnika, skupaj s T. Rablom, odvetnikom,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, ki sta ga sprva zastopala S. Behzadi-Spencer in S. Ossowski, nato S. Behzadi-Spencer in L. Christie, zastopniki,

intervenient,

proti

Evropski komisiji, ki sta jo sprva zastopala V. Kreuschitz in T. Maxian Rusche, nato T. Maxian Rusche in R. Sauer, zastopniki,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije 2011/528/EU z dne 8. marca 2011 o ukrepu državne pomoči C 24/09 (ex N 446/08) – Državna pomoč za energetske intenzivne dejavnosti v skladu z zakonom o električni energiji iz obnovljivih virov v Avstriji (UL L 235, str. 42),

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi A. Dittrich, predsednik, J. Schwarcz (poročevalec), sodnik, in V. Tomljenović, sodnica,

sodna tajnica: K. Andová, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 27. februarja 2014

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Na podlagi Direktive 2009/28/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov, spremembi in poznejši razveljavitvi direktiv 2001/77/ES in 2003/30/ES (UL L 140, str. 16, v nadaljevanju: Direktiva o obnovljivih virih energije) morajo države članice Evropske unije do leta 2020 doseči obvezne nacionalne cilje za skupni delež energije iz obnovljivih virov v končni bruto porabi energije. Navedena direktiva določa cilj, ki ga je treba doseči, izbira načinov doseganja tega cilja pa je prepuščena presoji držav članic. V skladu s Prilogo I k tej direktivi, naslovljeno „Nacionalni splošni cilji za delež energije iz obnovljivih virov v končni bruto porabi energije v letu 2020“, je bilo določeno, da mora Republika Avstrija doseči cilj 34 %.
- 2 Republika Avstrija se je z Ökostromgesetz, kakor je bil spremenjen leta 2008 (avstrijski zakon o električni energiji iz obnovljivih virov, BGBl.I, 114/2008, v nadaljevanju: spremenjeni ÖSG), odločila doseči svoj nacionalni cilj. V zvezi s tem sta bila sprejeta dva temeljna ukrepa. Prvič, spremenjeni ÖSG določa, da se proizvodnja električne energije iz obnovljivih virov spodbuja tako, da se vsakemu proizvajalcu električne energije iz obnovljivih virov zagotovi odkup celotne količine te električne energije po fiksni ceni. To odkupovanje izvaja center za obračun in poravnavo električne energije iz obnovljivih virov, opravljanje nalog tega centra pa je bilo predmet koncesije, ki je bila podeljena delniški družbi zasebnega prava, in sicer Abwicklungsstelle für Ökostrom AG (v nadaljevanju: družba ÖMAG). Kot določa zakon, zagotovljeno fiksno ceno, ki je višja od cene električne energije na trgu, vsako leto s predpisom določi avstrijski zvezni minister za gospodarstvo in delo (postal avstrijski zvezni minister za gospodarstvo, družino in mladino, nato pa avstrijski zvezni minister za znanost, raziskave in gospodarstvo, v nadaljevanju: pristojni avstrijski zvezni minister).
- 3 Drugič, v skladu s spremenjenim ÖSG se tako nastali stroški prenesejo na odjemalce električne energije. Po eni strani vsak končni odjemalec, priključen na javno omrežje, plača letni prispevek, ki ni odvisen od odjemalčeve porabe in lahko glede na raven njegovega priklopa na omrežje znaša od 15 do 15.000 EUR, kot določata člena 22(1) in 22a(1) spremenjenega ÖSG. Po drugi strani morajo dobavitelji električne energije od družbe ÖMAG kupovati vso električno energijo iz obnovljivih virov, ki jo ima na voljo ta družba, in to prav tako po fiksni ceni, določeni s predpisom (v nadaljevanju: transferna cena). Navedenim dobaviteljem je zato dovoljeno, da dodatne stroške, ki jih imajo zaradi tega, prenesejo na svoje odjemalce v okviru zaračunane cene. Vendar iz člena 22c spremenjenega ÖSG, ki še ni začel veljati, izhaja, da namerava Republika Avstrija določiti posebno ureditev nadomestil za energetske intenzivne dejavnosti, s katero bodo plačila teh dejavnosti omejena na poseben znesek, ki bo za vsako podjetje, upravičeno do te ureditve, izračunan glede na neto vrednost njegove letne proizvodnje (v nadaljevanju: nadomestilo).
- 4 Republika Avstrija je 27. junija 2008 Komisiji Evropskih skupnosti predhodno priglasila načrtovane spremembe avstrijskega zakona o električni energiji iz obnovljivih virov, ki je veljal takrat in ga je Komisija v takratni različici odobrila z odločbo z dne 4. julija 2006, ki se je nanašala na združljivost tega zakona z notranjim trgom (Državna pomoč, zadevi NN 162a/2003 in N 317a/2006: „Förderung der Elektrizitätserzeugung aus erneuerbaren Energieträgern im Rahmen des österreichischen Ökostromgesetzes (Einspeisetarife)“).
- 5 Republika Avstrija je 4. septembra 2008 Komisiji priglasila celoten spremenjeni ÖSG. Potem ko so bila med Komisijo in avstrijskimi organi od 28. oktobra 2008 izmenjana različna sporočila in organizirana razna srečanja v zvezi s to priglasitvijo ter potem ko je Komisija prejela pritožbo, ki ji jo je 9. julija 2009 predložila Bundesarbeitskammer (avstrijska zvezna delavska zbornica) in se je nanašala zlasti na „oprostitev“, določeno v spremenjenem ÖSG v korist energetske intenzivnih dejavnosti, je Komisija 22. julija 2009 pozvala zadevne stranke k predložitvi pripomb o zadevnem ukrepu (UL C 217, str. 12, v nadaljevanju: poziv).

- 6 Kot je razvidno med drugim iz točke 78 poziva, je Komisija po eni strani menila, da je spremenjeni ÖSG združljiv s členom 87(3)(c) Pogodbe ES, kar zadeva ukrepe v korist proizvajalcev električne energije iz obnovljivih virov. Čeprav je Komisija v zvezi s tem menila, da gre za državno pomoč, je presodila, da je ta združljiva s Smernicami Skupnosti o državni pomoči za varstvo okolja (UL C 82, str. 1, v nadaljevanju: Smernice).
- 7 Po drugi strani pa je Komisija v zvezi s „pomočjo“ za energetske intenzivne dejavnosti izrazila dvome o njeni združljivosti s pravili o državni pomoči (točka 78 poziva). V bistvu je menila, da ima navedena pomoč glede na način, kako je bila zasnovana, učinek dajanja neupravičene prednosti navednim dejavnostim. Kot je navedla, zadevni ukrep v zvezi s tem izpolnjuje merila iz člena 87(1) Pogodbe ES in ga je treba šteti za državno pomoč, glede katere nič ne kaže na morebitno združljivost s pravili, ki urejajo skupni trg. Med drugim je menila, da nič ne omogoča sklepanja, da se uporablja oddelek 4 Smernic ali da so izpolnjeni pogoji za to, da bi bila zadevna pomoč razglašena za združljivo. Poleg tega je menila, da je treba pri presoji navedenega ukrepa upoštevati njegove negativne učinke na okolje, saj se z njim znižuje cena električne energije za velike odjemalce energije.
- 8 Zato se je Komisija v skladu s členom 4(4) Uredbe Sveta (ES) 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena 93 Pogodbe ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 339) odločila začeti formalni postopek preiskave (točke od 83 do 85 poziva). To odločitev je spremljala zahteva, naslovljena na Republiko Avstrijo, naj se opredeli do tega in Komisiji pošlje vse informacije, upoštevne za presojo zadevnega ukrepa, morebitnim upravičencem do tega ukrepa pa posreduje kopijo poziva. Nazadnje, Komisija je Republiko Avstrijo opozorila na odločilni učinek člena 88(3) Pogodbe ES in se sklicevala tudi na člen 14 Uredbe št. 659/1999, pri čemer je poudarila, da se lahko od upravičencev zahteva vračilo vseh nezakonitih pomoči.
- 9 Republika Avstrija je z dopisom z dne 8. oktobra 2009 predložila pripombe glede odločitve o začetku formalnega postopka preiskave. Avstrijski organi so menili, da zadevni ukrep ne pomeni državne pomoči, zlasti zato, ker ni selektiven in ne vključuje uporabe državnih sredstev. Avstrijski organi so navedli tudi utemeljitev zadevnega ukrepa, ki po njihovem mnenju omogoča objektivno razlikovanje med podjetji, za katera se ta ukrep uporablja, in tistimi, ki do njega niso upravičena, pri čemer so navedeni organi poudarili, da tako razlikovanje ne pomeni državne pomoči. Zlasti so zatrдили, da je navedeni ukrep zelo podoben nemškemu Erneuerbare-Energien-Gesetz (nemški zakon o energiji iz obnovljivih virov, BGBl. 2008, I 2074, v nadaljevanju: EEG).
- 10 Bundesarbeitskammer je Komisiji z dopisom z dne 7. oktobra 2009 predložila pripombe v zvezi z ukrepom v korist energetske intenzivnih dejavnosti. Republika Avstrija je z dopisom z dne 22. decembra 2009 odgovorila na stališče, ki ji je bilo poslano z dopisom Komisije z dne 23. novembra 2009, 22. aprila 2010 pa je predložila dodatna pojasnila v zvezi z zadevnim ukrepom.
- 11 Komisija je z dopisoma z dne 21. junija in – po sestanku z avstrijskimi organi, organiziranim 9. julija – 19. julija 2010 od Republike Avstrije zahtevala dodatne informacije, ki so bile predložene 13. septembra 2010.
- 12 Republika Avstrija je v dopisu z dne 24. novembra 2010, naslovljenem na Komisijo, poudarila pomen spremenjenega ÖSG in pozvala, naj se odločitev v zadevi sprejme pred začetkom decembra 2010. Zastopniki Komisije in Republike Avstrije so se 9. decembra 2010 še enkrat sestali.
- 13 Republika Avstrija je v dopisu z dne 30. decembra 2010 ponovila argumente, ki jih je med postopkom navedla v podporo ukrepu, in Komisijo pozvala, naj odobri mehanizem oprostitve za energetske intenzivne dejavnosti. Komisija je na ta dopis odgovorila 25. januarja 2011.
- 14 Komisija je 8. marca 2011 sprejela Sklep 2011/528/EU o ukrepu državne pomoči C 24/09 (ex N 446/08) – Državna pomoč za energetske intenzivne dejavnosti v skladu z zakonom o električni energiji iz obnovljivih virov v Avstriji (UL L 235, str. 42, v nadaljevanju: izpodbijani sklep). V bistvu je

menila, da zadevni mehanizem pomeni selektivno prednost, v okviru katere so energetske intenzivne dejavnosti delno oproščene stroškov, ki bi jih običajno morale plačevati. Kot je navedla, tak mehanizem povzroča izgubo državnih sredstev in ga je mogoče pripisati državi. Menila je tudi, da lahko navedeni mehanizem izkrivlja konkurenco in trgovinske pogoje v obsegu, ki je v nasprotju s skupnimi interesi. Ker je tako presodila, da zadevni ukrep v delu, v katerem se nanaša na delno oprostitve v korist energetske intenzivnih dejavnosti, pomeni državno pomoč, s katero se znižujejo stroški tekočega poslovanja navedenih dejavnosti ter ki ne more biti upravičena z naravo in sistematično sistema, je ta ukrep razglasila za nezdružljiv z notranjim trgovino.

- 15 Izpodbijani sklep v izreku določa:

„Člen 1

Državna pomoč v obliki delne oprostitve obveznosti nakupa električne energije iz obnovljivih virov, ki jo [Republika] Avstrija namerava dodeliti energetske intenzivnim dejavnostim, je nezdružljiva z notranjim trgovino.

Zato se ta pomoč ne sme dodeliti.

Člen 2

[Republika] Avstrija v dveh mesecih od priglavitve tega sklepa obvesti Komisijo o ukrepih, ki jih je sprejela za usklajitev s tem sklepom.

Člen 3

Ta sklep je naslovljen na Republiko Avstrijo.“

Postopek in predlogi strank

- 16 Republika Avstrija je 18. maja 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo. Komisija je 4. avgusta 2011 vložila odgovor na tožbo. Republika Avstrija je 19. oktobra 2011 vložila repliko, Komisija pa 5. decembra 2011 dupliko. Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska je 26. septembra 2011 vložilo predlog za intervencijo v podporo predlogom tožeče stranke. Predsednik drugega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 11. novembra 2011 dopustil to intervencijo. Združeno kraljestvo je 3. februarja 2012 vložilo intervencijsko vlogo. Komisija je 2. aprila 2012 vložila stališča glede zadnjenavedene vloge.
- 17 Ker se je sestava senatov Splošnega sodišča spremenila in je bil sodnik poročevalec razporejen v peti senat, je bila ta zadeva dodeljena temu senatu. Splošno sodišče je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni postopek, in v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika Splošnega sodišča strankam pisno postavilo vprašanja, na katera so stranke odgovorile v za to določenem roku.
- 18 Stranke so na obravnavi 27. februarja 2014 ustno podale stališča in odgovorile na vprašanja, ki jim jih je postavilo Splošno sodišče.
- 19 Republika Avstrija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijani sklep razglasi za ničen;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.

20 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- prvi in drugi tožbeni razlog zavrže kot nedopustna;
- podredno, prvi in drugi tožbeni razlog zavrne kot neutemeljena;
- tretji in četrti tožbeni razlog zavrne kot neutemeljena;
- Republiki Avstriji naloži plačilo stroškov.

21 Združeno kraljestvo Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- ugotovi, da je prvi tožbeni razlog utemeljen in ob potrditvi, da je dopusten, izpodbijani sklep razglasi za ničen.

Pravo

22 Republika Avstrija v utemeljitev tožbe navaja štiri tožbene razloge. Prvič, z izpodbijanim sklepom naj bi bil kršen člen 107(1) PDEU, ker naj bi Komisija napačno uporabila pravo, s tem da je sklenila, da ureditev iz člena 22c spremenjenega ÖSG pomeni državno pomoč. Drugič, z navedenim sklepom naj bi bila kršena ista določba, ker naj bi Komisija napačno uporabila pravo, s tem da je sklenila, da je zgoraj navedeni ukrep selektiven. Tretjič, Komisija naj bi napačno uporabila člen 107(3) PDEU in naj bi prekoračila svoja pooblastila. Četrto, Komisija naj bi različno obravnavala primerljiva položaja, kar zadeva njune ekonomske in konkurenčne učinke.

Dopustnost prvega in drugega tožbenega razloga

23 Komisija trdi, da Republika Avstrija v okviru prvega in drugega tožbenega razloga ne obravnava obrazložitve izpodbijanega sklepa ter da tudi ni natančno navedla točk obrazložitve, v katerih naj bi Komisija napačno uporabila pravo. Po njenem mnenju je Republika Avstrija samo pojasnila razloge, zaradi katerih naj ureditev iz člena 22c spremenjenega ÖSG ne bi bila državna pomoč, s čimer je v bistvu le ponovila trditve, navedene v upravnem postopku. Zato bi bilo treba ta tožbena razloga na podlagi člena 44(1) Poslovnika zavreči kot nedopustna. V zvezi s tem se Komisija sklicuje na sodbi z dne 15. decembra 1961, Fives Lille Cail in drugi/Visoka oblast (19/60, 21/60, 2/61 in 3/61, Recueil, EU:C:1961:30, točki 617 in 644), ter z dne 31. marca 1992, Komisija/Danska (C-52/90, Recueil, EU:C:1992:151, točka 17). Vsakršna razširitev trditev v okviru replike prav tako naj ne bi bila dopustna.

24 V dupliki Komisija trdi še, da ponovitev celotne vsebine upravne pritožbe v tožbi ne izpolnjuje zahtev iz člena 44(1) Poslovnika. V zvezi s tem se sklicuje na sklep z dne 28. aprila 1993, De Hoe/Komisija (T-85/92, Recueil, EU:T:1993:39, točka 23), pri čemer poudarja, da je na funkcionalni ravni pritožba na področju prava javnih uslužbencev primerljiva z upravnim postopkom na področju prava, ki se uporablja za državne pomoči.

25 Po mnenju Republike Avstrije je iz tožbe jasno razvidno, da očitek glede kršitve Pogodbe DEU temelji hkrati na kršitvi člena 107(1) in (3) PDEU (za prvi, drugi in tretji tožbeni razlog) ter na kršitvi načela enakega obravnavanja (za četrti tožbeni razlog). Kot navaja, bi bilo preveč formalistično zahtevati, naj se v tožbi ali povzetku tožbenih razlogov natančno navede, zoper katere točke izpodbijanega sklepa so usmerjeni tožbeni razlogi.

- 26 Splošno sodišče v zvezi s tem opozarja, da mora na podlagi člena 44(1) Poslovnika vloga, s katero se začne postopek, vsebovati kratek povzetek navedenih tožbenih razlogov. Ta povzetek mora biti dovolj jasen in natančen, da toženi stranki omogoči pripravo obrambe, Splošnemu sodišču pa, da o tožbi po potrebi presodi tudi brez dodatnih podatkov (sodba z dne 11. julija 2007, Asklepios Kliniken/Komisija, T-167/04, ZOdl., EU:T:2007:215, točka 39).
- 27 Da bi bila tožba dopustna, morajo biti v skladu z ustaljeno sodno prakso za zagotovitev pravne varnosti in učinkovitega izvajanja sodne oblasti bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih temelji, vsaj povzeti, vendar pregledno in razumljivo razvidni iz besedila tožbe. Čeprav je besedilo tožbe glede posebnih vprašanj lahko podprto in dopolnjeno s sklicevanjem na povzetke dokumentov, ki so ji priloženi, pa splošno sklicevanje na druga pisanja, tudi če so priložena tožbi, ne more nadomestiti neobstoja bistvenih elementov pravne utemeljitve, ki morajo biti na podlagi zgoraj navedene določbe zajeti v tožbi (glej zgoraj v točki 26 navedeno sodbo Asklepios Kliniken/Komisija, EU:T:2007:215, točka 40 in navedena sodna praksa).
- 28 Kar natančneje zadeva tožbena razloga, za katera Komisija meni, da nista dopustna, je treba najprej poudariti, da je iz besedila tožbe razvidno, da Republika Avstrija v okviru prvega tožbenega razloga trdi – ob opiranju na dovolj natančne in razumljive trditve, ki se nanašajo na dejanske okoliščine obravnavanega primera ter vključujejo sklicevanja na sodno prakso in pravno teorijo – da sredstva, uporabljena v okviru zadevnega mehanizma, niso bila državnega izvora in da v okviru navedenega mehanizma tudi ni šlo za pomoč, ki bi jo bilo mogoče pripisati državi. Njene trditve so Komisiji omogočile pripravo obrambe, Splošnemu sodišču pa, da o tej tožbi po potrebi presodi tudi brez dodatnih podatkov, v skladu s sodno prakso iz zgoraj v točki 26 navedene sodbe Asklepios Kliniken/Komisija, EU:T:2007:215. Poleg tega je treba ugotoviti, da je v nasprotju s trditvami Komisije mogoče brez težav opredeliti ustrezni del obrazložitve izpodbijanega sklepa.
- 29 Dalje, iz besedila tožbe je razvidno, da Republika Avstrija v okviru drugega tožbenega razloga izpodbija presojo Komisije, v skladu s katero je bil zadevni ukrep, s katerim so energetske intenzivne dejavnosti delno oproščene nekaterih plačil, določenih v spremenjenem ÖSG, selektiven. Po navedbah Republike Avstrije ni bilo niti dejanske niti pravne selektivnosti. V zvezi s tem navedena država podaja dovolj natančna pojasnila v zvezi z naravo in logiko sistema, določenega s spremenjenim ÖSG, pri čemer se uvodoma sprašuje, ali je bilo člen 22c tega zakona resnično treba obravnavati kot izjemo glede na „referenčni sistem“. Zato navaja dovolj natančne trditve, da je treba tudi v primeru pritrdilnega odgovora na to vprašanje šteti, da je sistem utemeljen s svojo logiko in notranjo zasnovo. Republika Avstrija se poleg tega, da bi ovrgla obstoj kakršne koli selektivnosti, opira po eni strani na besedilo spremenjenega ÖSG in po drugi strani na konkretne elemente, zlasti na preglednice, iz katerih naj bi bilo razvidno, da je bilo lahko do ugodnosti na podlagi pravila, določenega v zgoraj navedeni določbi, upravičeno vsako podjetje, ne glede na njegovo velikost ali področje dejavnosti. Tako je Republika Avstrija v nasprotju s tem, kar Komisija zatrjuje pred Splošnim sodiščem, očitno skušala odgovoriti na nekatere trditve Komisije, ki jih vsebuje izpodbijani sklep. Zato je treba šteti, da so, kar zadeva drugi tožbeni razlog, trditve Republike Avstrije, ki so poleg tega potrjene z nekaterimi sklicevanji na sodno prakso in napotitvami na predhodno upravno prakso Komisije, prav tako tej omogočile pripravo obrambe, Splošnemu sodišču pa omogočajo, da o tej tožbi po potrebi presodi tudi brez dodatnih podatkov.
- 30 Ugotovitve v točkah 28 in 29 zgoraj ne omajajo sklicevanje Komisije na zgoraj v točki 24 navedeni sklep De Hoe/Komisija (EU:T:1993:39). Po eni strani se ta sklep nanaša na drugo področje od obravnavanega, in sicer na pravo javnih uslužbencev, v katerem postopek upravne pritožbe v nasprotju s trditvami Komisije ni primerljiv s postopkom za presojo združljivosti državnih pomoči z notranjim trgov. Po drugi strani, kot izhaja zlasti iz točke 23 navedenega sklepa, se ta nanaša na presojo posebnega primera, v katerem je bila celotna vsebina upravne pritožbe vključena v besedilo tožbe, kar je bilo podobno le sklicevanju na prilogo. Tako splošno sklicevanje na druga pisanja pa se razlikuje od obravnavanega primera, v katerem je Republika Avstrija v tožbi podala dovolj natančne in razumljive trditve (glej točki 28 in 29 zgoraj).

- 31 Glede na navedeno je torej treba trditve Komisije, ki se nanašajo na nedopustnost prvih dveh tožbenih razlogov, zavrniti kot neutemeljene.

Vsebinska presoja

Uvodna predstavitev nekaterih glavnih vidikov zadevnega ukrepa in stališča, ki ga je Komisija zavzela v izpodbijanem sklepu

- 32 Kot je razvidno iz točk od 1 do 3 zgoraj, je nameravala Republika Avstrija s spremenjenim ÖSG doseči svoj obvezni nacionalni cilj za skupni delež energije iz obnovljivih virov v končni bruto porabi energije, kot je določen v Direktivi o obnovljivih virih energije. Komisija je z izpodbijanem sklepom nasprotovala samo oprostitvi, določeni v členu 22c tega zakona v korist energetske intenzivne dejavnosti, in samo ta oprostitvev je predmet te tožbe. Splošno sodišče vseeno meni, da je treba navedeno določbo analizirati v njenem sobesedilu, to je v okviru celotne strukture, določene s spremenjenim ÖSG.
- 33 V zvezi s tem je treba pred analizo različnih tožbenih razlogov Republike Avstrije opozoriti na nekatere upoštevne dodatne vidike celotne strukture, določene s spremenjenim ÖSG. Prvič, čeprav v skladu s tretjim delom tega zakona Republika Avstrija enemu ali več podjetjem podeli koncesijo za izvajanje nalog centra za obračun in poravnavo električne energije iz obnovljivih virov, je bila na dan sprejetja izpodbijanega sklepa družba ÖMAG, sicer delniška družba zasebnega prava, edino podjetje, ki so mu avstrijski organi podelili tako koncesijo na ravni države. Kot poleg tega izhaja iz točke 15 obrazložitve izpodbijanega sklepa, Komisija ni imela dokazov, da so lahko delničarji pod javnim nadzorom, ki so imeli v lasti 49,6 % delnic družbe ÖMAG, izvajali nadzor ali vsaj skupni nadzor nad to družbo, pri čemer so imeli delničarji pod zasebnim nadzorom v lasti 50,4 % njenih delnic. Vendar se stranki v upravnem postopku nista strinjali in se tudi pred Splošnim sodiščem ne strinjata glede pomena, ki ga je treba pripisati dejstvu, da določen naknadni nadzor nad družbo ÖMAG izvajajo država ali upravni organi.
- 34 Drugič, kot je bilo uvodoma omenjeno v točkah 2 in 3 zgoraj, je še en bistven element zadevnega mehanizma in, natančneje, oprostitve iz člena 22c spremenjenega ÖSG ta, da konkretna pravila izvajanja, kot so ureditev za dodelitev električne energije dobaviteljem električne energije ali cena, ki jo morajo ti plačati, ter zato prispevek končnih odjemalcev, vnaprej določijo avstrijski organi z zakonom ali uredbo.
- 35 Tretjič, na podlagi člena 15(1), točka 3, spremenjenega ÖSG se skupna količina proizvedene električne energije iz obnovljivih virov, ki jo morajo dobavitelji električne energije kupovati od družbe ÖMAG, porazdeli tako, da je delež električne energije iz obnovljivih virov enak za vse dobavitelje glede na skupno količino električne energije, ki jo imajo na voljo. Ni sporno, da je navedenim dobaviteljem električne energije načeloma dovoljeno, da dodatne stroške, ki jih imajo zaradi tega, prenesejo na končne odjemalce, tako da jim zaračunajo višji strošek električne energije. Vendar se zgoraj navedena ureditev, ki je določena kot načelo, ne uporablja za energetske intenzivne dejavnosti, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 22c spremenjenega ÖSG.
- 36 Četrtrič, kar zadeva oprostitvev za energetske intenzivne dejavnosti, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 22c spremenjenega ÖSG, je treba poudariti dva glavna elementa.
- 37 Prvi je ta, da ima vsako podjetje, ki izpolnjuje pogoje, določene v avstrijski zakonodaji, pravico do tega, da mu na njegovo zahtevo avstrijski energetski regulator odobri oprostitvev, pri čemer ta regulator poleg tega nima diskrecijske pravice na tem področju. Ko je navedenim energetske intenzivnim podjetjem odobrena zadevna oprostitvev, dobavitelji na podlagi spremenjenega ÖSG tem podjetjem ne smejo zaračunavati dodatnih stroškov za električno energijo iz obnovljivih virov. V členu 22c(5) tega zakona je med drugim navedeno, da je treba v pogodbah, sklenjenih med dobavitelji električne energije in velikimi odjemalci električne energije, nujno določiti, da tem odjemalcem od trenutka, ko jim je

odobrena zadevna oprostitve, dobavitelji ne dobavljajo električne energije iz obnovljivih virov, ki jim jo dodeli center za obračun in poravnavo te električne energije, ter jim ne zaračunavajo dodatnih stroškov za navedeno električno energijo. Vsaka temu nasprotujoča določba se šteje za nično.

- 38 Drugi element je ta, da mora na podlagi člena 22c(2) spremenjenega ÖSG vsako energetsko intenzivno podjetje, ki mu je odobrena oprostitve obveznosti nakupa, plačati „nadomestilo“, enakovredno 0,5 % njegove neto vrednosti proizvodnje v predhodnem koledarskem letu, pri čemer to nadomestilo plača neposredno družbi ÖMAG, in ne dobaviteljem električne energije.
- 39 Petič, zaradi posebnega pomena te ugotovitve v razlogovanju, ki mu je sledila Komisija v izpodbijanem sklepu, je treba opozoriti, da je Komisija v točki 58 obrazložitve navedenega sklepa zatrdila, da zadevni mehanizem učinkuje tako, da „omejuje“ prispevek energetsko intenzivnih dejavnosti k prihodkom družbe ÖMAG na določeno raven. Komisija je menila, da so navedene dejavnosti na podlagi določb spremenjenega ÖSG tako oproščene dajatev, ki bi jih morale plačevati pri običajnih tržnih pogojih. Kot je navedla, zato ta mehanizem oprostitve pomeni prednost za podjetja, ki so do njega upravičena.
- 40 Komisija je do ugotovitve, navedene v točki 39 zgoraj, prišla tako, da je – potem ko se je v točki 55 obrazložitve izpodbijanega sklepa sklicevala na sodno prakso v zvezi z prednostmi, ki izhajajo iz oprostitve ali delne oprostitve regulativne dajatve – v točki 56 obrazložitve navedenega sklepa preučila zadevni ukrep in presodila, da je njegov cilj povečati prihodek od uporabnikov električne energije, da se financira proizvodnja električne energije iz obnovljivih virov. Komisija je navedla, da so energetsko intenzivne dejavnosti v enakem dejanskem in pravnem položaju kot vsi drugi uporabniki električne energije, ker vsi uporabljajo električno energijo in jo kupujejo od dobaviteljev električne energije, ki pa imajo obveznost nakupa določene količine električne energije iz obnovljivih virov po transferni ceni. Kot je zatrdila v nadaljevanju, bi morala brez zadevnega mehanizma energetsko intenzivne dejavnosti svojim dobaviteljem električne energije plačevati dodatne stroške električne energije iz obnovljivih virov, kot je prikazano na njihovem računu za električno energijo. Opozorila je, da tako dobavitelji električne energije prenesajo dodatne stroške, ki nastanejo zaradi njihove obveznosti nakupa električne energije iz obnovljivih virov od družbe ÖMAG, na svoje odjemalce, ki ne morejo biti deležni zadevne oprostitve.

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 107(1) PDEU, ker naj bi Komisija napačno uporabila pravo s tem, da je sklenila, da ureditev iz člena 22c spremenjenega ÖSG pomeni državno pomoč

- 41 Ta tožbeni razlog je razdeljen na dva dela. S prvim delom Republika Avstrija trdi, da sredstva, uporabljena za financiranje ureditve iz člena 22c spremenjenega ÖSG, niso bila državna sredstva. Z drugim delom navedena država zatrjuje, da navedenih sredstev nikakor ni bilo mogoče pripisati državi.

– Prvi del prvega tožbenega razloga

- 42 Republika Avstrija izpodbija to, da je ureditev nadomestil za energetsko intenzivne dejavnosti, določena v členu 22c spremenjenega ÖSG, financirana s sredstvi državnega izvora. Po njenem mnenju je dejansko stanje v obravnavani zadevi primerljivo z dejanskim stanjem v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, Recueil, EU:C:2001:160). Zlasti poudarja, da je bilo v zadnjenavedeni zadevi odločilno to, da je plačevanje sredstev potekalo izključno med zasebnimi podjetji, pri čemer navedena sredstva nikdar niso zapustila zasebnega sektorja in nikoli niso bila pod nadzorom države. Iz teh razlogov naj bi Sodišče ugotovilo, da dejstvo, da določen prenos sredstev temelji na zakonu in da se s tem prenosom zagotavljajo prednosti nekaterim podjetjem, ne zadošča za to, da bi se ta sredstva štela za državna.

- 43 V zvezi s tem Republika Avstrija tudi trdi, da tako v nemškem kot v avstrijskem sistemu pomoči za električno energijo iz obnovljivih virov subjekti, ki jih odobri država in nimajo prerogativ javne oblasti, delujejo kot točke za prevzem in plačevanje ter preprodajo električne energije iz obnovljivih virov, pri čemer noben od teh dveh sistemov pomoči ne vključuje kritja izgub s proračunskimi sredstvi. Obveznosti preprodaje, nakupa in plačila naj bi bile določene z zakonom. Tako po mnenju Republike Avstrije v okviru nobene od teh dveh ureditev država ni udeležena pri obračunu in poravnavi, ampak samo določi splošna izvedbena pravila, ne da bi to pomenilo obremenitev za javni proračun. V zvezi s tem se navedena država sklicuje na sodbi z dne 17. marca 1993, *Sloman Neptun*, (C-72/91 in C-73/91, Recueil, EU:C:1993:97), in z dne 15. julija 2004, *Pearle* in drugi (C-345/02, ZOdl., EU:C:2004:448, točka 36 in naslednje).
- 44 Združeno kraljestvo podpira stališče Republike Avstrije, v skladu s katerim zadevni ukrep ni vključeval dodelitve pomoči „iz državnih sredstev“. Po eni strani je po njegovem mnenju sprejeto, da se lahko pomoč šteje za dodeljeno iz državnih sredstev, če jo, namesto da bi jo dodelila neposredno država, zbira in izplačuje organizacija, odgovorna za razporejanje in upravljanje te pomoči (sodba z dne 22. marca 1977, *Steinike & Weinlig*, 78/76, Recueil, EU:C:1977:52, točki 21 in 22). Po drugi strani trdi, da je Sodišče potrdilo, da se ukrep ne šteje za pomoč iz državnih sredstev samo zato, ker je država predpisala plačilo prejemniku. Če tako država naloži tretji osebi, naj izvede plačilo prejemniku iz lastnih sredstev, naj to plačilo ne bi pomenilo državne pomoči v smislu člena 107(1) PDEU. V zvezi s tem se Združeno kraljestvo sklicuje na zgoraj v točki 42 navedeno sodbo *PreussenElektra* (EU:C:2001:160, točki 59 in 61) ter sodbo z dne 17. julija 2008, *Essent Netwerk Noord* in drugi (C-206/06, ZOdl., EU:C:2008:413, točke 40, 47, 66, 69, 70, 72 in 74).
- 45 Združeno kraljestvo zlasti opozarja, da je Sodišče v zgoraj v točki 44 navedeni sodbi *Essent Netwerk Noord* in drugi (EU:C:2008:413) sicer menilo, da se lahko uporabljena sredstva opredelijo kot državna sredstva, vendar se je oprlo na tri dejanske okoliščine. Prvič, zneski, obravnavani v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba, naj bi izhajali iz doplačila, ki je bilo z zakonodajo naloženo odjemalcem električne energije. Navedeno doplačilo naj bi bilo davčni ukrep, zato naj bi šlo že od začetka za državna sredstva. Drugič, organizacija, odgovorna za upravljanje prejetih sredstev, naj bi bila zadolžena za opravljanje gospodarske službe v splošnem interesu, ne glede na njeno pravico, da zadrži del prihodkov. Tretjič, zadevna organizacija naj ne bi imela pravice, da prihodek od doplačila uporabi za druge namene, razen za tiste, ki so bili določeni v zakonu, in naj bi bila pri tej nalogi strogo nadzorovana. Sodišče naj bi tudi poudarilo, da so zadevna sredstva pod javnim nadzorom in torej na voljo nacionalnim organom do njihove končne razporeditve. Po mnenju Združenega kraljestva pa spremenjeni ÖSG kot celota ne izpolnjuje zgoraj navedenih pogojev, zlasti ne prvega in tretjega.
- 46 Splošno sodišče ugotavlja, da je Komisija v točki 61 obrazložitve izpodbijanega sklepa v bistvu trdila, da zadevni mehanizem zmanjšuje prihodke družbe ÖMAG, ker dobavitelji električne energije niso zavezani k nakupu električne energije iz obnovljivih virov za tiste energetske intenzivne dejavnosti, ki jim je bila odobrena oprostitvev, in da je neposredno plačilo energetske intenzivnih dejavnosti družbi ÖMAG nižje od plačila, ki bi ga družba ÖMAG prejela, če energetske intenzivnim dejavnostim ne bi bila odobrena oprostitvev.
- 47 Dalje, Komisija je v točki 62 obrazložitve izpodbijanega sklepa poudarila, da mora v skladu s tem ugotoviti, ali so sredstva, ki so na podlagi spremenjenega ÖSG pod nadzorom družbe ÖMAG, državna sredstva. Menila je, da se v tem primeru zaradi zadevnega ukrepa zmanjšajo državni prihodki, kar pomeni, da se financira iz državnih sredstev.
- 48 V zvezi s tem je Komisija, prvič, potem ko je preučila zgoraj v točki 42 navedeno sodbo *PreussenElektra* (EU:C:2001:160) ter zgoraj v točki 44 navedeno sodbo *Essent Netwerk Noord* in drugi (EU:C:2008:413), da bi iz njiju izpeljala posledice za presojo te zadeve, v točki 68 obrazložitve izpodbijanega sklepa preučila, ali je z zadevno avstrijsko ureditvijo določen obstoj dajatve. Ugotovila je, da je v resnici tako, ker spremenjeni ÖSG določa, da morajo dobavitelji električne energije kupiti določeno količino električne energije po transferni ceni, ki je višja od tržne cene in jo vsako leto

določi pristojni avstrijski zvezni minister, pri čemer so v navedenem zakonu določene samo privzete vrednosti. Kot je menila Komisija, razlika med tržno ceno električne energije in transferno ceno, ki se določi z aktom javnega organa, pomeni „dajatev za električno energijo“. Komisija je tudi poudarila, da se v tem primeru zadevna sredstva ne plačujejo drugim subjektom na trgu, ki izvajajo običajne poslovne dejavnosti, tako kot je bilo v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 42 navedena sodba *PreussenElektra* (EU:C:2001:160), temveč se plačujejo organu, ki mu je država zaupala posebno nalogo zbiranja in razporejanja teh sredstev izključno v javnem interesu. V točkah od 69 do 71 obrazložitve izpodbijanega sklepa je dodala, da ima družba ÖMAG koncesijo za opravljanje nalog centra za obračun in poravnavo električne energije iz obnovljivih virov ter da je s tem zadolžena za upravljanje gospodarske službe v splošnem interesu, in sicer pobiranje zadevne dajatve od vseh dobaviteljev električne energije.

- 49 Drugič, Komisija je v točki 72 in naslednjih obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da se zadevna sredstva uporabljajo za namen, kot ga določa zakonodaja, kar se strogo nadzira. Poudarila je, da člen 23 ÖSG določa, da mora družba ÖMAG zadevne prihodke hraniti na namenskem bančnem računu, ki se uporablja le za nakup električne energije iz obnovljivih virov, pri čemer mora ta družba pristojnemu avstrijskemu zveznemu ministru ali avstrijskemu računskemu sodišču odobriti, da kadar koli dostopa do vseh dokumentov v zvezi z računom.
- 50 Komisija je ob upoštevanju vseh teh elementov v točki 74 obrazložitve izpodbijanega sklepa ugotovila, da „na podlagi zadev[, v katerih sta bili izdani zgoraj v točki 44 navedeni sodbi *Essent Netwerk Noord* in drugi (EU:C:2008:413) ter *Steinike & Weinlig* (EU:C:1977:52),] sredstva, ki jih zbira in upravlja družba [Ö]MAG, pomenijo državna sredstva“.
- 51 Zato je Komisija, tretjič, v točki 75 in naslednjih obrazložitve izpodbijanega sklepa zavrnila obstoj podobnosti med to zadevo in zadevo, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 42 navedena sodba *PreussenElektra* (EU:C:2001:160). V bistvu je ugotovila, da v tem primeru ni ustrezno presojati nemške zakonodaje, naj gre za njeno prejšnjo ali zdajšnjo različico, in da se v vsakem primeru avstrijska zakonodaja bistveno razlikuje od nje. Kot je navedla, je tako predvsem zato, ker je šlo pri nemški ureditvi, ki je bila predmet presoje Sodišča v okviru zadeve, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 42 navedena sodba *PreussenElektra* (EU:C:2001:160), zgolj za sistem obveznosti dobave med zasebnimi podjetji, ki so delovala na trgu, medtem ko avstrijski sistem, ki ga je mogoče opredeliti kot ukrep obdavčenja električne energije, določa obstoj posredniškega telesa, ki ga imenuje in nadzira država. Komisija je menila, da lahko avstrijska ureditev omogoča neposredna plačila države družbi ÖMAG (točka 76 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 52 Četrtrič, Komisija je poudarila še, da ni pomembno, da je družba ÖMAG zasebna organizacija, ker je bila imenovana za pobiranje in upravljanje dajatve, tako da so zadevna sredstva državna sredstva (točki 79 in 80 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Nazadnje, Komisija je presodila, da ni pomembno, da na celoten znesek, ki ga dobavitelji električne energije plačajo družbi ÖMAG, mehanizem oprostitve ne vpliva, ker ta spremeni le porazdelitev celotnega zneska med različne kategorije odjemalcev električne energije. V zvezi s tem je zatrdila, da je ključno vprašanje, ali se zaradi prednosti, zagotovljene podjetju, zmanjšajo prihodki države, kar vsekakor velja za zadevno avstrijsko ureditev. Kot je navedla, je sicer jasno, da bo morala država na koncu poiskati druge vire prihodka, da bo nadomestila ta izpad sredstev (točke od 81 do 85 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 53 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso opredelitev „pomoči“ v smislu člena 107(1) PDEU zahteva, da so izpolnjeni vsi pogoji iz te določbe (glej v tem smislu zgoraj v točki 44 navedeno sodbo *Essent Netwerk Noord* in drugi, EU:C:2008:413, točka 63 in navedena sodna praksa). Prvič, iti mora za intervencijo države ali za ukrep iz državnih sredstev. Drugič, ta intervencija mora biti taka, da lahko prizadene trgovino med državami članicami. Tretjič, njenemu upravičencu mora omogočati prednost. Četrtrič, izkrivljati mora konkurenco ali groziti, da jo bo izkrivljala (glej v tem smislu zgoraj v točki 44 navedeno sodbo *Essent Netwerk Noord* in drugi, EU:C:2008:413, točka 64 in navedena sodna praksa).

- 54 Glede prvega pogoja je treba, na prvem mestu, poudariti, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso samo prednosti, ki se neposredno ali posredno dodelijo iz državnih sredstev, štejejo za pomoč v smislu člena 107(1) PDEU. Iz besedila te določbe in postopkovnih pravil iz člena 108 PDEU je namreč razvidno, da prednosti, dodeljene iz sredstev, ki niso državna, ne spadajo na področje uporabe zadevnih določb. Razlikovanje med pomočmi, ki jih dodeli država, in pomočmi, dodeljenimi iz državnih sredstev, je namenjeno temu, da se v pojem pomoči ne vključijo le pomoči, ki jih dodeli neposredno država, temveč tudi pomoči javnih ali zasebnih organov, ki jih imenuje ali ustanovi država (glej v tem smislu zgoraj v točki 44 navedeno sodbo Steinike & Weinlig, EU:C:1977:52, točka 21, in zgoraj v točki 43 navedeno sodbo Sloman Neptun, EU:C:1993:97, točka 19 in navedena sodna praksa). V pravu Skupnosti namreč ni mogoče dovoliti, da bi se pravila v zvezi z državnimi pomočmi lahko zaobšla z ustanavljanjem samostojnih ustanov, zadolženih za distribucijo pomoči (sodba z dne 16. maja 2002, Francija/Komisija, C-482/99, Recueil, EU:C:2002:294, točka 23).
- 55 Na drugem mestu, opozoriti je treba, da ni treba v vsakem primeru dokazati obstoja prenosa državnih sredstev, da bi se prednost, dodeljena enemu ali več podjetjem, lahko razumela kot državna pomoč v smislu člena 107(1) PDEU (glej zgoraj v točki 54 navedeno sodbo Francija/Komisija, EU:C:2002:294, točka 36 in navedena sodna praksa).
- 56 Na tretjem mestu, poudariti je treba, da iz sodne prakse Sodišča že izhaja, da člen 107(1) PDEU pokriva vsa finančna sredstva, ki jih javni organi dejansko lahko uporabijo za pomoč podjetjem, ne glede na to, da so ta sredstva stalno ali nestalno v državni lasti. Zato, čeprav zneski, ki ustrezajo zadevnemu ukrepu, niso stalno v lasti državne blagajne, dejstvo, da ostajajo stalno pod javnim nadzorom in torej na voljo pristojnim nacionalnim organom, zadostuje, da se jih opredeli kot državna sredstva (glej zgoraj v točki 54 navedeno sodbo Francija/Komisija, EU:C:2002:294, točka 37 in navedena sodna praksa).
- 57 V obravnavanem primeru Republika Avstrija in Združeno kraljestvo poudarjata, da zadevni ukrep v nobeni fazi ne vključuje državnega denarja. Opirata se zlasti na zgoraj v točki 42 navedeno sodbo PreussenElektra (EU:C:2001:160). Komisija se, nasprotno, sklicuje predvsem na zadevi, v katerih sta bili izdani zgoraj v točki 44 navedeni sodbi Essent Netwerk Noord in drugi, EU:C:2008:413, ter Steinike & Weinlig, EU:C:1977:52, točka 21. Poleg tega je treba ugotoviti, da Komisija v izpodbijanem sklepu sicer podrobno analizira tri zgoraj navedene sodbe, vendar pa skuša v postopku pred Splošnim sodiščem večji pomen dati zgoraj v točki 44 navedeni sodbi Steinike & Weinlig (EU:C:1977:52) kot „načelni“ sodbi, pri čemer zgoraj v točki 42 navedeno sodbo PreussenElektra (EU:C:2001:160) ter zgoraj v točki 44 navedeno sodbo Essent Netwerk Noord in drugi (EU:C:2008:413) šteje za izključno „*ad hoc*“ odločitvi, iz katerih ne bi bilo mogoče izpeljati splošno veljavnih pogojev, ki bi jih bilo treba uporabiti, da bi se lahko za ukrep štelo, da se z njim neposredno ali posredno uporabljajo javna sredstva.
- 58 V zvezi z zgoraj v točki 42 navedeno sodbo PreussenElektra (EU:C:2001:160) ter zgoraj v točki 44 navedeno sodbo Essent Netwerk Noord in drugi (EU:C:2008:413) je treba ugotoviti, da ju ni mogoče razumeti tako, da zaradi ugotovitev, sprejetih v novejši sodbi, postanejo rešitve, razvite v starejši sodbi, neveljavne. Nasprotno, razlagati ju je treba kot odziva na drugačne dejanske okoliščine (glej v tem smislu tudi sodbo z dne 19. decembra 2013, Vent De Colère in drugi, C-262/12, ZOdl., EU:C:2013:851, točki 34 in 35).
- 59 Kar zadeva zgoraj v točki 42 navedeno sodbo PreussenElektra (EU:C:2001:160), je treba ugotoviti, da se je Sodišče za izključitev opredelitve ukrepa kot državne pomoči v smislu člena 87(1) ES (zdaj člen 107(1) PDEU) v bistvu oprlo na dejstvo, da nemški predpis, obravnavan v navedeni zadevi – ki je zasebna podjetja za distribucijo električne energije zavezoval k odkupu električne energije iz obnovljivih virov energije po najnižjih cenah, višjih od njene ekonomske vrednosti, in ki je finančne stroške te obveznosti porazdeljeval med podjetja za distribucijo električne energije in zasebne uporabnike električnega omrežja, ki so višje na distribucijski verigi – ni vključeval elementov, iz katerih bi bilo mogoče sklepati o obstoju neposrednega ali posrednega prenosa državnih sredstev. V takih okoliščinah je presodilo, da to, da navedeni predpis daje nedvomno prednost podjetjem, ki proizvajajo električno energijo iz obnovljivih virov, in da je taka prednost posledica intervencije državnih organov, ne

zadostuje za to, da bi se zadevni ukrep opredelil kot pomoč. Poleg tega je Sodišče za enega od bistvenih elementov štelo zasebno naravo zavezancev za plačilo dodatnih stroškov, naloženih z zadevnim nemškim zakonom (glej izrek ter točki 55 in 56 sodbe). Iz analize dejanskega stanja zadeve, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba, tudi izhaja, da v nasprotju z avstrijskim ukrepom, ki je predmet tega postopka, mehanizem, določen z nemškim zakonom, ni vključeval intervencije posrednikov, odgovornih za pobiranje ali upravljanje zneskov, ki pomenijo pomoč, in zato ni vključeval subjektov, ki bi bili po strukturi ali vlogi primerljivi z družbo ÖMAG. Tako je bila v nasprotju z obravnavano zadevo prednost, ki jo je Sodišče preučilo v zgoraj v točki 42 navedeni sodbi PreussenElektra (EU:C:2001:160) ter ki je zajemala tako zagotovilo upravičenim podjetjem, da bodo lahko preprodala vso električno energijo iz obnovljivih virov, kot tudi višjo prodajno ceno od tržne, dodeljena v trenutku sklenitve pogodb o dobavi in ob plačilu protidajatve.

- 60 Nasprotno pa je treba glede zadeve, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 44 navedena sodba Essent Netwerk Noord in drugi (EU:C:2008:413) – ta se je nanašala na ukrep v obliki nacionalne ureditve, ki je omogočala zaračunavanje doplačila k ceni prenosa električne energije v korist z zakonom določene družbe (v nadaljevanju: družba SEP), ki je morala plačevati tako imenovane „nasedle“ stroške – opozoriti, da je Sodišče ugotovilo uporabo državnih sredstev v smislu člena 87(1) ES. V zvezi s tem se je Sodišče, kot je razvidno iz točke 65 in naslednjih navedene sodbe, oprlo, prvič, na ugotovitev, da so zadevni finančni zneski, plačani družbi SEP, izhajali iz doplačila, ki ga je odjemalcem električne energije naložila država na podlagi zakona, in da je bilo ugotovljeno, da gre za dajatve. Po mnenju Sodišča so navedeni zneski torej izhajali iz državnih sredstev.
- 61 Drugič, kot je razvidno iz točk od 67 do 69 sodbe Essent Netwerk Noord in drugi, navedene v točki 44 zgoraj (EU:C:2008:413), je Sodišče poudarilo, da se zadevna dajatev plačuje upravljavcem omrežja ali imetnikom dovoljenj, ti pa jo morajo prenesti na družbo SEP, ki zadrži z zakonom določen znesek (400 milijonov nizozemskih guldnov (NLG)), presežek pa prenese na pristojno nizozemsko ministrstvo. Sodišče je tudi navedlo, da je bila družba SEP, katere kapital v celoti pripada podjetjem za proizvodnjo električne energije, nekoč z zakonom zadolžena za upravljanje gospodarske službe v splošnem interesu. Poleg tega družba SEP ni mogla uporabljati prihodka od dajatve za druge namene, razen za tiste, ki so bili določeni v zakonu, in je bila tudi strogo nadzorovana pri tej nalogi, saj je bilo z zakonom določeno, da mora računovodja potrditi obračun prejetih in prenesenih zneskov.
- 62 Tretjič, kot je razvidno iz točke 70 sodbe Essent Netwerk Noord in drugi, navedene v točki 44 zgoraj (EU:C:2008:413), je Sodišče ugotovilo, da „[n]i pomembno, da je ta z zakonom določena družba hkrati osrednji subjekt za obračunavanje dajatve, upravljavka zbranih sredstev in prejemnica dela teh sredstev. Mehanizmi, ki jih [je] določa[l] zakon, zlasti obračuni, ki jih [je] potrdi[l] računovodja, [so] namreč omogoča[li] razlikovanje teh različnih vlog in nadzor nad uporabo sredstev. Iz tega [je] izhaja[lo], da dokler ta z zakonom določena družba ni prejela zneska 400 milijonov NLG, kar je [bil] trenutek, od katerega [je] lahko z njim prosto razpolaga[la], je [bil] ta znesek pod javnim nadzorom in torej na voljo nacionalnim organom, kar [je] zadost[ovalo] za to, da se ga opredeli za državna sredstva“.
- 63 Sodišče je v točki 71 sodbe Essent Netwerk Noord in drugi, navedene v točki 44 zgoraj (EU:C:2008:413), poudarilo še cilj zadevnega zakona, ki naj bi bil omogočiti podjetjem za proizvodnjo električne energije, da si po hčerinski družbi SEP pokrijejo nekatere s trgom nezdružljive stroške, ki so jim nastali v preteklosti.
- 64 Iz teh razlogov je Sodišče v točkah 72 in 73 sodbe Essent Netwerk Noord in drugi, navedene v točki 44 zgoraj (EU:C:2008:413), tudi ugotovilo, da se zadeva, v kateri je bila izdana navedena sodba, razlikuje od ukrepa iz zgoraj v točki 43 navedene sodbe Pearle in drugi (EU:C:2004:448). Poudarilo je, da je v zadevi, v kateri je bila izdana zadnjenavedena sodba, sredstva, ki so se uporabljala pri oglaševalski akciji, poklicna organizacija pobirala od članov, ki so imeli od akcije koristi, in sicer so člani plačevali prispevke, ki so bili obvezno namenjeni za organizacijo te akcije. Kot je navedlo Sodišče, zato ni šlo za breme države niti za sredstva pod nadzorom države. Poudarilo je tudi, da je oglaševalsko akcijo organiziralo zasebno združenje optikov, da je imela povsem komercialen namen in

da v ničemer ni sodila v okvir politike, ki so jo določili nizozemski organi, kar je, kot je dodalo, v nasprotju s postopkom v glavni stvari v zgoraj v točki 44 navedeni sodbi Essent Netwerk Noord in drugi (EU:C:2008:413), v kateri je o plačilu zadevnega finančnega zneska z zakonom določeni družbi odločil nacionalni zakonodajalec.

- 65 Nazadnje, Sodišče je v točki 74 sodbe Essent Netwerk Noord in drugi, navedene v točki 44 zgoraj (EU:C:2008:413), izrecno razlikovalo med preučevanim ukrepom in ukrepom, obravnavanim v zgoraj v točki 42 navedeni sodbi PreussenElektra (EU:C:2001:160), pri čemer je poudarilo, da v zadnjenavedeni zadevi ni bilo neposrednega ali posrednega prenosa državnih sredstev k podjetjem za proizvodnjo električne energije iz obnovljivih virov energije, ampak je bila določena zgolj obveznost dobave take električne energije, in to po najnižjih cenah. Opozorilo je, da v zadnjenavedenem primeru država podjetij ni pooblastila za upravljanje državnih sredstev, ampak so imela podjetja obveznost nakupa z lastnimi finančnimi sredstvi.
- 66 V nasprotju s trditvami Republike Avstrije in Združenega kraljestva spremenjeni ÖSG vsebuje elemente, ki ga močno približujejo ukrepu, ki je bil predmet zadeve, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 44 navedena sodba Essent Netwerk Noord in drugi (EU:C:2008:413).
- 67 Na prvem mestu, opozoriti je treba, da je družba ÖMAG – enako kot družba SEP v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 44 navedena sodba Essent Netwerk Noord in drugi (EU:C:2008:413) – zadolžena za upravljanje sistema pomoči za proizvodnjo električne energije iz obnovljivih virov, in sicer v obravnavanem primeru na podlagi spremenjenega ÖSG. V zvezi s tem Komisija pravilno opozarja na dejstvo, da je bila družba ÖMAG ustanovljena leta 2006 z izrecnim ciljem zaprositi za koncesijo za opravljanje nalog centra za obračun in poravnavo električne energije iz obnovljivih virov v skladu s členi od 14 do 14e navedenega zakona. Kot trdi Komisija, je mogoče sistem, določen s tem zakonom, opredeliti kot državno koncesijo, ker se zadevna sredstva plačujejo izključno v javnem interesu, ki jih je določil avstrijski zakonodajalec. Navedena sredstva, in sicer dodatni stroški, ki jih dobavitelji električne energije plačujejo družbi ÖMAG za električno energijo iz obnovljivih virov, katere cena je višja od cene električne energije, kupljene na trgu, ne potujejo neposredno od podjetij, ki jih plačujejo, do proizvajalcev električne energije iz obnovljivih virov, to je do drugih subjektov na trgu, ki izvajajo običajne poslovne dejavnosti, temveč je potrebna intervencija posrednika, odgovornega za pobiranje in upravljanje teh sredstev. V nasprotju z okoliščinami zadeve, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 42 navedena sodba PreussenElektra (EU:C:2001:160), tako ni mogoče govoriti zgolj o obveznosti nakupa, določeni z zakonom, pri kateri bi bila prednost dodeljena samodejno v trenutku sklenitve pogodb o dobavi in ob plačilu protidajatve.
- 68 Na drugem mestu, ugotoviti je treba, da se obravnavana zadeva tako kot zadeva, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 44 navedena sodba Essent Netwerk Noord in drugi (EU:C:2008:413), nanaša na sredstva, namenjena financiranju zadevnega ukrepa, ki se pridobijo s stroški, naloženimi zasebnim subjektom na podlagi spremenjenega ÖSG, ki določa obvezno doplačilo, povezano z nakupom električne energije iz obnovljivih virov. Po analogiji s točkami od 43 do 47 sodbe Essent Netwerk Noord in drugi, navedene v točki 44 zgoraj (EU:C:2008:413), pa je treba šteti, da je navedeno doplačilo oziroma dodatni strošek primerljiv s parafiskalno dajatvijo, s katero je obdavčena električna energija v Avstriji in ki jo določi javni organ, in to v javnem interesu ter na podlagi objektivnega merila, to je glede na število prenesenih kilovatnih ur (kWh) električne energije. Kot Komisija poudarja v točki 68 obrazložitve izpodbijanega sklepa, sta količina električne energije iz obnovljivih virov, ki jo je treba kupiti, in cena določeni z zakonom, v členu 22b spremenjenega ÖSG pa je navedeno, da transferno ceno vsako leto določi pristojni avstrijski zvezni minister. Poleg tega Republika Avstrija ali Združeno kraljestvo nista trdila – in tudi v spisu nič ne kaže na to – da bi pobuda za obdavčenje v obliki zadevnega ukrepa prihajala od zavezancev za plačilo ali da bi družba ÖMAG delovala izključno kot instrument v shemi, ki bi jo ti zavezanci sami določili, ali da bi se navedeni zavezanci sami odločili za uporabo finančnih sredstev. Zato in po analogiji s točko 66 sodbe Essent Netwerk Noord in drugi, navedene v točki 44 zgoraj (EU:C:2008:413), je mogoče zadevne zneske opredeliti tako, da izhajajo iz državnih sredstev in so primerljivi s parafiskalno dajatvijo. Kar zadeva posebno vprašanje obstoja prednosti, ki

bi izhajala iz pomoči v obliki oprostitev plačil parafiskalne dajatve, in selektivnosti take prednosti (glej v tem smislu sodbo z dne 7. marca 2012, *British Aggregates/Komisija*, T-210/02 RENV, ZOdl., EU:T:2012:110, točke od 46 do 49 in navedena sodna praksa), bo to vprašanje predmet presoje v okviru preučitve drugega tožbenega razloga Republike Avstrije (glej točko 94 in naslednje spodaj).

- 69 Na tretjem mestu, čeprav je jasno, da je družba ÖMAG delniška družba zasebnega prava, in ne javni organ, in da imajo tisti delničarji te družbe, ki so pod javnim nadzorom, v lasti manj kot polovico delnic ter ne morejo izvajati nadzora in tudi ne skupnega nadzora nad njo (glej točki 33 in 45 zgoraj), ni mogoče šteti, da to v okoliščinah obravnavnega primera zadostuje za zavrnitev ugotovitve o obstoju državnih sredstev v okviru zadevnega ukrepa.
- 70 Kot je bilo namreč navedeno v točkah 67 in 68 zgoraj, je družba ÖMAG zadolžena za upravljanje sistema pomoči za proizvodnjo električne energije iz obnovljivih virov, poleg tega pa je pri tej nalogi, kot Komisija poudarja v izpodbijanem sklepu in svojih pisanjih pred Splošnim sodiščem, skrbno nadzorovana, tako da sredstev, ki jih prejme v okviru zadevnega ukrepa in ji jih morajo obvezno plačevati podjetja, na katera se ta ukrep nanaša, ne more uporabiti za druge namene od tistih, ki jih je določil avstrijski zakonodajalec. V takih okoliščinah, čeprav je res, da je družba ÖMAG organizacija, ki ima obliko delniške družbe zasebnega prava, pa je treba ugotoviti, da pri dejavnosti te organizacije v okviru koncesije za opravljanje nalog centra za obračun in poravnavo električne energije iz obnovljivih virov ne gre za dejavnost gospodarskega subjekta, ki prosto deluje na trgu z namenom ustvariti dobiček, ampak gre za dejavnost, opredeljeno od avstrijskega zakonodajalca, ki je glede izvajanja zadevne koncesije omejil to dejavnost.
- 71 V zvezi s tem je treba dodati, da ima družba ÖMAG obveznost hraniti finančne zneske, pridobljene na podlagi zadevnega ukrepa, na namenskem računu, ki je pod nadzorom državnih organov, kot izhaja zlasti iz členov 15, 21 in 23 spremenjenega ÖSG. To je dodaten indic – ko se ta analizira v povezavi s pristojnostmi in posebnimi obveznostmi družbe ÖMAG – da ne gre za sredstva, ki bi ustrezala normalnim sredstvom v zasebnem sektorju in bi bila v celoti na razpolago podjetju, ki jih upravlja, temveč gre za posebna sredstva, katerih uporabo za natančno opredeljene namene je vnaprej določil avstrijski zakonodajalec (glej po analogiji sodbo z dne 27. januarja 1998, *Ladbroke Racing/Komisija*, T-67/94, Recueil, EU:T:1998:7, zlasti točka 105 in naslednje).
- 72 Kar natančneje zadeva nadzor državnih organov nad družbo ÖMAG, omenjen v točkah 70 in 71 zgoraj, se ta izvaja na več ravneh. Prvič, nadzor izvaja pristojni avstrijski zvezni minister, ki mora v skladu s členom 21, *in fine*, spremenjenega ÖSG v okviru svojih nadzornih funkcij nadzirati stroške družbe ÖMAG in z mnenjem odločiti o njihovem priznanju ter kateremu mora biti v skladu s členom 23 navedenega zakona v povezavi s členom 15(2) tega zakona vedno omogočen dostop do vseh dokumentov v zvezi z namenskimi računi družbe ÖMAG in zadevnimi sredstvi. Kot je poleg tega razvidno iz člena 24 zadevnega zakona, mora biti navedeni pristojni avstrijski zvezni minister tudi nemudoma obveščen o razvoju dogodkov, ki bi bil v nasprotju z uresničevanjem nekaterih ciljev, določenih z zadevnim zakonom, obvešča pa ga avstrijski energetske regulator, ki je odgovoren za redno spremljanje uresničevanja navedenih ciljev.
- 73 Drugič, v skladu s členom 23 spremenjenega ÖSG družba ÖMAG vsako leto predloži izčrpno poročilo avstrijskemu regulativnemu organu, pristojnemu za področje električne energije.
- 74 Tretjič, v skladu s členom 15(5) spremenjenega ÖSG in kot je Komisija pravilno poudarila v točki 72 obrazložitve izpodbijanega sklepa, mora ne glede na lastniško strukturo družbe ÖMAG tudi avstrijsko računsko sodišče izvajati naknadne revizije te družbe.
- 75 Obstoj strogega nadzora nad skladnostjo ravnanja družbe ÖMAG z določenim zakonodajnim okvirom, tudi če se ta nadzor izvaja naknadno in nima odločilnega pomena, pa spada v okvir splošne logike celotne strukture, določene s spremenjenim ÖSG, in tako potrjuje sklep, izpeljan iz pristojnosti, ki jih izvaja ta organizacija, in iz njenih obveznosti, da ta družba ne deluje svobodno in za lasten račun,

temveč ima v resnici vlogo upravljavca, ki ob izvajanju koncesije upravlja pomoč, dodeljeno iz državnih sredstev. V zvezi s tem je brezpredmetna trditev, ki jo je Republika Avstrija navedla na obravnavi, da nadzor avstrijskega računskega sodišča nima nobenega vpliva na to, kako družba ÖMAG uporablja svoja sredstva. Tudi priznanje, da zgoraj navedeni nadzor nima neposrednega učinka na vsakodnevno upravljanje zadevnih sredstev družbe ÖMAG, namreč ne spremeni dejstva, da gre dejansko za dodaten element, katerega namen je zagotoviti, da delovanje družbe ÖMAG ostane omejeno na okvir, določen s spremenjenim ÖSG.

- 76 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je Komisija v točkah 61 in 62 obrazložitve izpodbijanega sklepa v povezavi s točkami od 82 do 86 obrazložitve navedenega sklepa pravilno zatrdila, da je prednost, določena s členom 22c spremenjenega ÖSG v korist energetske intenzivnih dejavnosti, v tej zadevi podobna dodatni obremenitvi države, ker se lahko šteje, da se zaradi zmanjšanja ravni dajatve, ki jo plačujejo te dejavnosti, zmanjšajo prihodki države, to zmanjšanje pa nato pokrijejo druga podjetja, da se nadomesti ta izpad sredstev. V zameno za „omejitev“ prispevka energetske intenzivnih dejavnosti namreč dobavitelju električne energije v skladu s členom 15(1a) spremenjenega ÖSG ni treba kupovati električne energije iz obnovljivih virov od družbe ÖMAG za količino električne energije, ki jo proda končnemu odjemalcu, oproščenemu obveznosti nakupa električne energije iz obnovljivih virov.
- 77 Teh ugotovitev ne ovržejo druge trditve Republike Avstrije in Združenega kraljestva.
- 78 Najprej, brezpredmetni sta trditvi, da država ni določila kritja nobenih izgub s proračunskimi sredstvi in da bi vsa tveganja insolventnosti, ki bi morda lahko izhajala iz tega, da bi družba ÖMAG ravnala v nasprotju z določbami spremenjenega ÖSG, prevzela ta družba, in ne država.
- 79 Navesti je namreč treba, da je v obravnavanem primeru upošteven samo položaj, ki bi izhajal iz uporabe zadevnega ukrepa, kot je bil priglašen, ni pa upoštevna hipotetična dejavnost družbe ÖMAG, ki ne bi bila v skladu z določenim zakonodajnim okvirom. Stranke pa se strinjajo, da družba ÖMAG, če je ravnala strogo v skladu z navedenim ukrepom in v njegovih mejah, načeloma ni potrebovala podpore države, ker je morala na podlagi člena 21 in naslednjih spremenjenega ÖSG zlasti transferna cena skupaj z letnim prispevkom, ki ga plača vsak končni odjemalec, priključen na javno omrežje, pokriti tudi stroške navedene družbe. Kot je navedla Republika Avstrija v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča v okviru ukrepov procesnega vodstva, je to vključevalo kritje morebitne izgube družbe ÖMAG v predhodnem letu, ki bi bila posledica na primer omejitve prispevka nekaterih energetske intenzivnih dejavnosti. Zato družba ÖMAG, kot pravilno navaja Republika Avstrija, bodisi nikdar ni imela izgube bodisi je bila v najslabšem primeru taka izguba samo začasna in izravnana naslednje leto. Poleg tega, kot Komisija trdi v odgovoru na vprašanja Splošnega sodišča v okviru ukrepov procesnega vodstva, pri čemer se sklicuje na člen 22b spremenjenega ÖSG in poročilo o dejavnostih družbe ÖMAG za leto 2006, ki je priloženo odgovoru na tožbo, so bile prilagoditve transferne cene dovoljene tudi med letom. V povezavi s tem je treba napotiti tudi na pojasnila Republike Avstrije, dana v odgovorih na vprašanja Splošnega sodišča, v zvezi s tem, da je bil pristojni avstrijski zvezni minister v skladu s členom 22c spremenjenega ÖSG tudi pooblaščen, da spremeni nadomestilo, ki ga je treba plačati družbi ÖMAG, in sicer po pretehtanju različnih upoštevnihih ekonomskih podatkov. V teh okoliščinah je treba ugotoviti tudi, da je Republika Avstrija na obravnavi protislovno trdila, da je morala družba ÖMAG prevzeti tveganja, povezana z njeno dejavnostjo, in to zlasti, kar zadeva težave v zvezi z insolventnostjo ali nelikvidnostjo.
- 80 Vsekakor iz analize spremenjenega ÖSG izhaja, da je z zadevnim ukrepom načeloma določen neprekinjen dostop družbe ÖMAG do sredstev, potrebnih za izvajanje nalog v javnem interesu, ki so ji bile dodeljene v okviru koncesije za opravljanje nalog centra za obračun in poravnavo električne energije iz obnovljivih virov, s čimer se kar najbolj zmanjšajo navedena tveganja nelikvidnosti ali celo insolventnosti, ki jih mora prevzeti v tem kontekstu. To pa samo potrjuje sklep, naveden v točkah 70, 71 in 75 zgoraj, da družba ÖMAG ni delovala kot tipično podjetje na trgu, ki prevzema vsa običajna tveganja in negotovosti, vključno s finančnimi tveganji, temveč je v resnici delovala kot poseben subjekt, katerega vloga je bila natančno opredeljena z zadevno zakonodajo. Glede na navedeno poleg

tega ni treba preučiti upoštevnosti trditve Komisije v odgovoru na vprašanja Splošnega sodišča, postavljena v okviru ukrepov procesnega vodstva, v skladu s katero je člen 23(2), točka 5, spremenjenega ÖSG določal možnost nekaterih „drugih plačil“, ne da bi bila ta plačila natančneje pojasnjena in ne da bi Republika Avstrija v upravnem postopku pojasnila pravno podlago za taka plačila, tudi zunaj spremenjenega ÖSG, prav tako pa ni treba preučiti upoštevnosti sklicevanja Komisije v istem okviru na to, da bi bilo morda mogoče, da bi družba ÖMAG uveljavljala odgovornost Republike Avstrije, če pristojni avstrijski zvezni minister transferne cene ne bi določil tako, da bi bili nadomeščeni vsi dodatni stroški družbe ÖMAG, ki se povrnejo v smislu zadevnega zakona. Republika Avstrija namreč ne izpodbija tega, da če se spoštuje zakonski okvir, ta načeloma določa mehanizem popolnega nadomestila dodatnih stroškov, naloženih družbi ÖMAG zaradi obveznosti odkupa električne energije iz obnovljivih virov od proizvajalcev v Avstriji po višji ceni od tržne.

- 81 Dalje, brezpredmetne so tudi trditve Republike Avstrije, prvič, da z zadevnim ukrepom niso bila določena neposredna „proračunska“ plačila države družbi ÖMAG, drugič, da zadevna sredstva nikdar niso zapustila zasebnega sektorja, tretjič, da navedena sredstva niso bila „na voljo državi“, četrtič, da družba ÖMAG „ni imela prerogativ javne oblasti“ in da se je za morebitna pravna sredstva, ki so ji bila na voljo, v skladu z zadevnim ukrepom uporabljal običajen civilni sodni postopek, in ne upravni postopek, ter nazadnje, da je bila družba ÖMAG „nevtralna in neodvisna“ v razmerju do različnih akterjev na trgu.
- 82 Kot je bilo namreč že ugotovljeno, je bilo treba po eni strani zadevna sredstva že od začetka opredeliti kot državna sredstva, zlasti zaradi obvezne narave plačil, določenih v javnem interesu, po drugi strani pa je družba ÖMAG delovala, kar zadeva koncesijo za opravljanje nalog centra za obračun in poravnavo električne energije iz obnovljivih virov, znotraj okvira, ki ga je jasno opredelil avstrijski zakonodajalec, in je uresničevala te iste namene, pri čemer so navedeno družbo poleg tega strogo nadzorovali pristojni avstrijski organi. V zvezi s tem pa je Sodišče nedavno potrdilo, da je mogoče sredstva, ki se zbirajo z obveznimi prispevki, ki so predpisani z zakonodajo države članice, ter se upravljajo in razdeljujejo v skladu s to zakonodajo, šteti za državna sredstva v smislu člena 107(1) PDEU, tudi če jih upravljajo subjekti, ki so ločeni od javnih organov (glej v tem smislu zgoraj v točki 58 navedeno sodbo *Vent De Colère*, EU:C:2013:851, točka 25 in navedena sodna praksa ter, po analogiji, točka 26). Menilo je, da mehanizem popolnega nadomestila dodatnih stroškov, naloženih podjetjem zaradi obveznosti odkupa električne energije, pridobljene iz energije vetra, po višji ceni od tržne, ki ga financirajo vsi končni odjemalci električne energije na nacionalnem ozemlju in kakršen je določen s preučevano francosko zakonodajo, pomeni ukrep iz državnih sredstev.
- 83 Glede na vse navedeno je treba šteti, da Komisija ni storila napake s tem, da je ugotovila, da zadevni ukrep vključuje uporabo državnih sredstev.
- 84 Zato je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavrnil.

– Drugi del prvega tožbenega razloga

- 85 Republika Avstrija trdi, da zadevni ukrep v obravnavanem primeru ni pomoč, ki bi jo bilo mogoče pripisati državi. V zvezi s tem se sklicuje na sodno prakso iz sodb *Francija/Komisija* (točka 54 zgoraj, EU:C:2002:294, točka 55 in naslednje) in *PreussenElektra* (točka 42 zgoraj, EU:C:2001:160, točka 20) ter trdi, da je treba upoštevati vse indice, kot so integracija organizacije, ki sprejme ukrep, v strukturo javne uprave, narava njenih dejavnosti in njihovo izvajanje na trgu, pravni status organizacije, intenzivnost nadzora javnih organov nad upravljanjem organizacije ter drugi. Po njenem mnenju pa, prvič, je oseba, ki na podlagi koncesije opravlja naloge centra za obračun in poravnavo električne energije iz obnovljivih virov, uvedenega s spremenjenim ÖSG, zasebno podjetje. Republika Avstrija se sklicuje *a contrario* na sodbo z dne 12. decembra 1996, *Air France/Komisija* (T-358/94, Recueil, EU:T:1996:194, točka 38). Drugič, nobenega telesa zgoraj navedene pravne osebe naj ne bi morala odobriti ali imenovati država, ta pa naj prav tako ne bi bila zastopana v telesih te pravne osebe.

Tretjič, niti oblika zgoraj navedene pravne osebe niti njena lastniška struktura naj ne bi bili urejeni z zakonom. Četrtyč, država naj ne bi imela pravice do privolitve v dejavnosti zgoraj navedene pravne osebe. Petič, zgoraj navedena pravna oseba naj ne bi bila urejena s pravilnikom, ki bi ga morala odobriti država, prav tako pa naj ne bi potrebovala dovoljenj države in za to pravno osebo naj ne bi veljale posebne sankcije. Šestič, o sporih med zgoraj navedeno pravno osebo in dobavitelji električne energije naj bi odločala redna sodišča.

- 86 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso, kar zadeva pogoj možnosti pripisa ukrepa, preizkusiti, ali je treba šteti, da so javni organi sodelovali pri sprejetju navedenega ukrepa (glej v tem smislu zgoraj v točki 58 navedeno sodbo Vent De Colère, EU:C:2013:851, točka 17 in navedena sodna praksa).
- 87 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da sta bila mehanizem pomoči za električno energijo iz obnovljivih virov in mehanizem oprostitve za energetske intenzivne dejavnosti uvedena z zakonom, in sicer s spremenjenim ÖSG, zato je treba zanju šteti, da ju je mogoče pripisati državi. V takih okoliščinah v nasprotju s trditvami Republike Avstrije ni treba podrobneje preučiti morebitne integracije družbe ÖMAG v strukturo javne uprave, narave njenih dejavnosti in njihovega izvajanja na trgu, pravnega statusa organizacije ali intenzivnosti nadzora javnih organov nad njenim upravljanjem. V vsakem primeru je bilo že v okviru preučitve prvega dela tega tožbenega razloga ugotovljeno, da je bila družba ÖMAG del strukture, ki jo je urejal avstrijski zakonodajalec, ki je določil ne le naravo dejavnosti te družbe in njihovo konkretno izvajanje, ampak tudi nadzor, ki ga naknadno opravljajo pristojni državni organi, poleg tega pa je vnaprej natančno opredelil manevrski prostor družbe ÖMAG pri izvajanju njene koncesije, tako da za navedeno organizacijo ni mogoče šteti, da je zaseben subjekt, ki prosto in s pridobitnim ciljem deluje na konkurenčnem trgu.
- 88 Zato je treba zavrniti tudi drugi del prvega tožbenega razloga in zato navedeni tožbeni razlog v celoti.

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 107(1) PDEU, ker naj bi Komisija napačno uporabila pravo s tem, da je sklenila, da je zadevni ukrep selektiven

- 89 Republika Avstrija navaja, da merilo selektivnosti razlikuje med splošnimi ukrepi gospodarske politike in državnimi pomočmi. Državna pomoč naj bi bila podana, kadar je nacionalni ukrep tak, da daje prednost posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga v primerjavi z drugimi podjetji in proizvodnjo drugega blaga, ki bi bila glede na cilj, ki si ga prizadeva doseči zadevna ureditev, v primerljivem dejanskem in pravnem položaju (sodba z dne 29. aprila 2004, GIL Insurance in drugi, C-308/01, Recueil, EU:C:2004:252, točka 68). Po navedbah Republike Avstrije se presoja selektivnosti ukrepa, ki bi lahko pomenil državno pomoč, opravlja v več fazah. Najprej bi bilo treba opredeliti referenčni sistem, nato ugotoviti odstopanje od tega sistema in nazadnje preučiti, ali je mogoče to odstopanje utemeljiti z naravo in logiko sistema.
- 90 Tako se je treba po mnenju Republike Avstrije, prvič, vprašati, ali je mogoče člen 22c spremenjenega ÖSG dejansko šteti za „izjemo“ glede na „referenčni sistem“. Pri svoji utemeljitvi se Republika Avstrija opira zlasti na sodbo z dne 10. aprila 2008, Nizozemska/Komisija (T-233/04, ZOdl., EU:T:2008:102).
- 91 Drugič, Republika Avstrija navaja, da tudi če bi moralo Splošno sodišče šteti, da ureditev, uvedena s členom 22c spremenjenega ÖSG, vodi v odstopanje od referenčnega sistema, bi bilo to odstopanje utemeljeno z logiko in notranjo zasnovo sistema. Namen tega sistema naj bi bil namreč uravnoteženo porazdeliti breme financiranja električne energije iz obnovljivih virov med skupine potrošnikov, ob upoštevanju logike, ki izhaja iz Direktive Sveta 2003/96/ES z dne 27. oktobra 2003 o prestrukturiranju okvira Skupnosti za obdavčitev energentov in električne energije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 405, v nadaljevanju tudi: Direktiva o obdavčitvi energije). Republika Avstrija

napotuje zlasti na predhodna primerljiva postopka Komisije (N 271/2006 v zvezi z „davčno olajšavo za dobavo presežka toplote za ogrevanje“ na Danskem in N 820/2006 v zvezi z „davčno olajšavo za nekatere energetske intenzivne postopke“ v Nemčiji).

- 92 Tretjič, Republika Avstrija trdi, da člen 22c spremenjenega ÖSG ni „pravno“ selektiven, ker se ureditev nadomestil uporablja za vsa podjetja, ne glede na njihovo velikost ali področje dejavnosti. Prav tako naj ne bi bilo „dejanske“ selektivnosti. Navaja, da ob neobstoju selektivnosti zadevni ukrep ni državna pomoč (sklicuje se na sodbo z dne 8. novembra 2001, *Adria-Wien Pipeline in Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, C-143/99, Recueil, EU:C:2001:598, točka 36).
- 93 Uvodoma je treba opozoriti, da Republika Avstrija, čeprav je mogoče nekatere njene trditve razumeti tako, da se nanašajo na vprašanje obstoja prednosti, ki bi izhajala iz uporabe oprostitve iz člena 22c spremenjenega ÖSG, svoj drugi tožbeni razlog v bistvu opira predvsem na neobstoje selektivnosti take prednosti. Vsekakor Splošno sodišče meni, da je treba ti vprašanji obravnavati skupaj.
- 94 Prvič, glede obstoja prednosti je bilo v ustaljeni sodni praksi sprejeto, da je pojem državne pomoči splošnejši od pojma subvencije, ker zajema ne le aktivna ravnanja, kot so subvencije, ampak tudi ukrepe države, ki v različnih oblikah zmanjšujejo dajatve, ki običajno bremenijo proračun podjetja in ki imajo, ne da bi bile subvencije v strogem smislu besede, enako naravo in enake učinke. Poleg tega je Sodišče glede davčnega področja pojasnilo, da ukrep, s katerim javni organi nekaterim podjetjem priznajo davčno oprostitve, ki upravičence postavlja v ugodnejši finančni položaj od položaja drugih davčnih zavezancev, pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU. Enako lahko pomeni državno pomoč ukrep, ki nekaterim podjetjem priznava znižanje davka ali odlog plačila zapadlega davka (glej v tem smislu zgoraj v točki 68 navedeno sodbo *British Aggregates/Komisija*, EU:T:2012:110, točka 46 in navedena sodna praksa).
- 95 Drugič, glede selektivnosti prednosti je treba preizkusiti, ali državni ukrep v okviru neke pravne ureditve daje prednost „posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga“ v smislu člena 107(1) PDEU v primerjavi z drugimi podjetji, ki so glede na cilj zadevnega ukrepa v primerljivem dejanskem in pravnem položaju (glej v tem smislu zgoraj v točki 68 navedeno sodbo *British Aggregates/Komisija*, EU:T:2012:110, točka 47 in navedena sodna praksa).
- 96 V skladu z ustaljeno sodno prakso pojem državne pomoči ne vključuje državnih ukrepov, ki uvajajo razlikovanje med podjetji in so zato vnaprej selektivni, kadar to razlikovanje izhaja iz narave ali sistematike sistema, v katerega spadajo (glej v tem smislu sodbo z dne 22. decembra 2008, *British Aggregates/Komisija*, C-487/06 P, ZODL., EU:C:2008:757, točka 83 in navedena sodna praksa). Sodišče je pojasnilo, da lahko zadevna država članica dokaže, da ukrep neposredno izhaja iz temeljnih ali usmerjevalnih načel davčnega sistema in da je v zvezi s tem treba razlikovati med cilji posebnega davčnega sistema, ki so zunaj njega, in mehanizmi, ki so lastni davčnemu sistemu in so potrebni za uresničitev takih ciljev. Davčne olajšave, ki bi izhajale iz cilja, ki ni cilj davčnega sistema, v katerega spadajo, se namreč ne bi mogle izogniti zahtevam, ki izhajajo iz člena 107(1) PDEU (glej v tem smislu zgoraj v točki 68 navedeno sodbo *British Aggregates/Komisija*, EU:T:2012:110, točka 48 in navedena sodna praksa).
- 97 Poleg tega ima v skladu s sodno prakso za presojo selektivnosti prednosti, ki je bila dodeljena z davčnim ukrepom, določitev referenčnega okvira poseben pomen, ker je sam obstoj prednosti mogoče dokazati, le če se primerja s tako imenovanim „običajnim“ obdavčenjem. Da bi bilo mogoče nacionalni davčni ukrep opredeliti kot „selektiven“, je tako najprej treba predhodno ugotoviti in preučiti skupni ali „običajni“ davčni sistem, ki se uporablja v zadevni državi članici. Glede na ta skupni ali „običajni“ davčni sistem je treba nato presoditi in ugotoviti morebitno selektivnost prednosti, dodeljene z zadevnim davčnim ukrepom, pri čemer je treba dokazati, da ta ukrep odstopa od navedenega skupnega sistema, ker uvaja razlikovanje med subjekti, ki so glede na cilj, določen za

davčni sistem te države članice, v primerljivem dejanskem in pravnem položaju (glej v tem smislu zgoraj v točki 68 navedeno sodbo British Aggregates/Komisija, EU:T:2012:110, točka 49 in navedena sodna praksa).

- 98 Poudariti je treba tudi, da je Sodišče večkrat razsodilo, da cilj, ki mu sledijo državne intervencije, ne zadostuje za to, da se jih ne bi opredelilo kot „pomoč“ v smislu člena 107 PDEU (glej v tem smislu zgoraj v točki 96 navedeno sodbo British Aggregates/Komisija, EU:C:2008:757, točka 84 in navedena sodna praksa). Člen 107(1) PDEU namreč ne razlikuje glede na vzroke ali cilje državnih intervencij, ampak jih opredeljuje glede na njihove učinke (glej v tem smislu zgoraj v točki 96 navedeno sodbo British Aggregates/Komisija, EU:C:2008:757, točka 85 in navedena sodna praksa). Tako zgoraj navedena določba opredeljuje državne intervencije ne glede na tehnike, ki jih uporabijo države članice Unije za njihovo izvajanje (glej v tem smislu zgoraj v točki 96 navedeno sodbo British Aggregates/Komisija, EU:C:2008:757, točka 89 in navedena sodna praksa).
- 99 Nazadnje, iz ustaljene sodne prakse prav tako izhaja, da to, da je število podjetij, ki se lahko potegujejo za dodelitev zadevnega ukrepa, precej veliko, ali to, da spadajo ta podjetja v različne sektorje dejavnosti, ne zadošča za izključitev selektivne lastnosti ukrepa in torej za izključitev možnosti, da se ukrep opredeli kot državna pomoč (glej zgoraj v točki 92 navedeno sodbo Adria-Wien Pipeline in Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, EU:C:2001:598, točka 48 in navedena sodna praksa). To, da temelji zadevni ukrep na objektivnih merilih horizontalne uporabe, tudi ne ovrže njegove selektivnosti, saj dokazuje samo, da sporne pomoči niso individualna pomoč, ampak spadajo v shemo pomoči (glej v tem smislu sodbo z dne 13. februarja 2003, Španija/Komisija, C-409/00, Recueil, EU:C:2003:92, točka 49).
- 100 V obravnavanem primeru je treba spomniti na upoštevnost del izpodbijanega sklepa, nato pa opredeliti merila, na katerih temelji „običajna“ ureditev, določena s spremenjenim ÖSG.
- 101 V zvezi s tem, kot je razvidno iz dela izpodbijanega sklepa, ki se nanaša na „prednost“, pa tudi iz dela, v katerem so preučeni „državna sredstva in pripisljivost državi“, Komisija primerja celoten spremenjeni ÖSG, kot je bil priglašen, z davčno ureditvijo, v okviru katere bi prednost v bistvu izhajala iz oprostitve ali delne oprostitve regulativne dajatve (glej v tem smislu zlasti točke 55, 64 in od 68 do 70 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 102 Dalje, v delu, ki se nanaša na selektivnost prednosti, to je v točkah od 88 do 103 obrazložitve izpodbijanega sklepa, Komisija v bistvu trdi, da je zadevni ukrep v delu, ki zadeva prednost iz člena 22c spremenjenega ÖSG, selektiven, ker navedeni ukrep, čeprav je dostopen vsakemu podjetju, katerega stroški se zaradi njegovega prispevka za električno energijo iz obnovljivih virov povečajo prek praga 0,5 % njegove neto vrednosti proizvodnje, dejansko ostaja omejen na določeno kategorijo podjetij, in sicer na energetske intenzivna podjetja, ki se ukvarjajo zlasti s proizvodnjo blaga. Zato naj bi bilo s tem ukrepom nekaterim drugim podjetjem na avstrijskem ozemlju onemogočeno, da bi koristila njegove ugodnosti.
- 103 Natančneje, Komisija v točki 101 obrazložitve izpodbijanega sklepa glede osredotočanja prednosti, ki izhaja iz zadevnega ukrepa, na določena podjetja navaja:

„Komisija je pri svoji preiskavi ugotovila, da se je priglašena shema osredotočala predvsem na zelo majhno število podjetij, pri čemer se je večina teh podjetij ukvarjala s proizvodnjo blaga. [Republika] Avstrija je 9. septembra 2010 predložila podatke, zbrane na podlagi sheme, kot se je trenutno uporabljala, tj. z intenzivnostmi pomoči pod pragi priglasitve. Glede na te podatke je od približno 300.000 podjetij v [Republiki] Avstriji za ugodnosti iz sheme zaprosilo le okrog 2000 podjetij, kar je manj kot 1 % vseh avstrijskih podjetij. V okviru uporabe sheme je bilo približno 66 % ugodnosti namenjenih podjetjem, ki so se ukvarjala s ‚proizvodnjo blaga‘ [sklicevanje na dejstvo, da znotraj tega sektorja obstaja določena osredotočenost na podsektorje, kot so proizvodnja lesa, papirja, živil, stekla, keramike, kovine in kemikalij]. Če bi [Republika] Avstrija povečala intenzivnosti pomoči nad prage

de minimis, v skladu s katerimi začasno deluje shema, bi bil ukrep po mnenju Komisije najverjetneje še bolj osredotočen na podjetja, ki se ukvarjajo s proizvodnjo blaga. To dokazuje dejstvo, da bi glede na podatke, ki jih je predložila [Republika] Avstrija, intenzivnosti pomoči, večje od tistih iz različice sheme, ki se trenutno uporablja, veljale le za dvanajst podjetij in da le dve od teh podjetij delujeta v prometnem sektorju, medtem ko se jih deset ukvarja s proizvodnjo blaga [sklic na predložitev podatkov Republike Avstrije z dne 9. septembra 2010 (str. 17 in preglednica 5 na str. 17) kot odgovor na zahtevo Komisije po informacijah z dne 19. julija 2010].“

- 104 V točki 102 obrazložitve izpodbijanega sklepa Komisija ugotavlja, da priglašena ureditev nekaterim sektorjem avstrijskega gospodarstva ne bo koristila ali pa bodo te koristi majhne, medtem ko bo koristila zlasti podjetjem, ki so dejavna v eni od panog proizvodnje blaga.
- 105 V zvezi s tem je treba najprej preučiti trditve Republike Avstrije, da v bistvu člena 22c spremenjenega ÖSG ni mogoče šteti za „izjemo“ glede na „referenčni sistem“, ki ga tvorijo preostali deli navedenega zakona, oziroma da je ta člen v vsakem primeru utemeljen z naravo sistema.
- 106 Vendar je treba enako kot Komisija ugotoviti, da splošna ureditev, določena s spremenjenim ÖSG, če se obravnava v celoti, in posebna določba v okviru člena 22c tega zakona nimata enotnega predmeta in cilja, na podlagi katerih bi se lahko ta določba štela za sestavni del splošne ureditve, in ne za posebno izjemo, določeno v okviru take ureditve.
- 107 Kot je bilo navedeno v točki 32 zgoraj, je namreč nameravala Republika Avstrija s spremenjenim ÖSG doseči svoj obvezni nacionalni cilj za skupni delež energije iz obnovljivih virov v končni bruto porabi, kot je določen v Direktivi o obnovljivih virih energije. Za to je bil določen mehanizem za prodajo vse električne energije iz obnovljivih virov, ki se proizvede v Avstriji, v obliki obveznosti, uvedene s členi od 19 do 22b spremenjenega ÖSG, za vse dobavitelje električne energije, da od družbe ÖMAG kupijo vso električno energijo iz obnovljivih virov po transferni ceni, ki je višja od tržne. Zato navedena obveznost vodi v to, da ti dobavitelji zahtevajo – da bi naprej prenesli dodatne stroške, ki jim nastanejo ter ustrezajo razliki med transferno ceno in ceno električne energije na trgu – od drugih podjetij, ki so odjemalci električne energije v Avstriji in za katera ne velja oprostitev, naj plačajo doplačilo k ceni električne energije, in sicer „dodaten strošek za električno energijo iz obnovljivih virov“ (glej tudi točko 107 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 108 Ugotoviti pa je treba, da se ekološki cilj te splošne ureditve, določene s spremenjenim ÖSG, ki sicer ni predmet tega postopka, ker je Komisija menila, da pomoč proizvajalcem električne energije iz obnovljivih virov ni nezdružljiva z notranjim trgov (glej točke 6, 14 in 15 zgoraj), razlikuje od cilja, ki ga navaja Republika Avstrija za utemeljitev oprostitve, določene v členu 22c spremenjenega ÖSG.
- 109 V zvezi z zadnjenavedenim je namreč Republika Avstrija večkrat zatrdila, in sicer v upravnem postopku in pred Splošnim sodiščem, da je ukrep, s katerim je določena omejitev prispevka energetske intenzivnih dejavnosti, namenjen temu, da „postane obremenitev, ki jo povzroča [sistem pomoči za električno energijo iz obnovljivih virov], sprejemljiva z [...] ekonomskega in industrijskega vidika“ ter da se zaščitijo podjetja, na katera uvedeni sistem še posebej vpliva. Natančneje, menila je, da so energetske intenzivne dejavnosti še posebej izpostavljene mednarodni konkurenci in da dodatni stroški za električno energijo iz obnovljivih virov povzročajo neugoden konkurenčni položaj v primerjavi s tretjimi državami ali drugimi državami članicami Unije, ki odjemalcem električne energije ne nalagajo finančnih prispevkov za financiranje električne energije iz obnovljivih virov ali ki so prav tako uvedle omejitev prispevka energetske intenzivnih dejavnosti. Poleg tega se je sklicevala na veljavne ureditve v Nemčiji, Švici in Franciji. Zato po njenem mnenju splošna ureditev, določena s spremenjenim ÖSG, čeprav povzroča konkurenčno neugoden položaj za vsa avstrijska podjetja, na nekatera od njih vpliva bolj kot na druga. V odziv na to naj bi se želelo z omejitvijo prispevkov, določeno v členu 22c spremenjenega ÖSG, ublažiti „nesorazmeren“ neugoden konkurenčni položaj, v katerega naj bi bile postavljene energetske intenzivne dejavnosti. Kot je navedla Republika Avstrija, na koncu ne gre za konkurenčno prednost za navedene dejavnosti, temveč zgolj za izravnano ali

ublažitev obstoječega neugodnega konkurenčnega položaja (glej tudi točki 106 in 107, *in fine*, obrazložitve izpodbijanega sklepa). Ob upoštevanju navedenega je treba šteti, da je bil cilj zadevne oprostitve drugačen od cilja spremenjenega ÖSG, in to ne glede na dejstvo, da ima lahko „nadomestilo“, ki je bilo določeno v okviru navedene oprostitve v korist energetske intenzivnih dejavnosti in namenjeno sofinanciranju pomoči za električno energijo iz obnovljivih virov, določene posredne pozitivne učinke na okolje.

- 110 Referenčni okvir, ki pomeni običajno obdavčenje in glede na katerega je treba v skladu s sodno prakso iz sodbe British Aggregates/Komisija (točka 68 zgoraj, EU:T:2012:110, zlasti točka 49) ugotoviti obstoj morebitnih selektivnih prednosti za nekatere subjekte, je tako sam spremenjeni ÖSG, s katerim je bila uvedena ureditev pomoči za proizvodnjo električne energije iz obnovljivih virov, s katero so določene obveznosti za vse dobavitelje električne energije in vsa podjetja, ki so odjemalci električne energije v Avstriji, ter glede na katero člen 22c spremenjenega ÖSG pomeni izjemo.
- 111 V zvezi s to izjemo je treba, na prvem mestu, zavrnilo splošne trditve Republike Avstrije, da navedena izjema ni prednost, ampak se z njo samo blaži „neugoden konkurenčni položaj“ avstrijskih podjetij in, natančneje, avstrijskih energetske intenzivnih podjetij.
- 112 Prvič, ker je jasno, da je spremenjeni ÖSG ureditev, katere učinki lahko vodijo do obremenitve, ki običajno bremeni proračun podjetja, ki je odjemalec električne energije v Avstriji, je treba ugotoviti, da je treba dejstvo, da se je Republika Avstrija odpovedala zahtevi po delu dodatnih stroškov, povezanih z nakupom električne energije iz obnovljivih virov, tako da je omejila prispevek avstrijskih energetske intenzivnih podjetij k določeni ureditvi na fiksno zgornjo mejo, obravnavati tako, da je za ta podjetja zmanjšala obremenitev, ki bi običajno bremenila njihov proračun. Zato gre dejansko za prednost, do katere so upravičena, v primerjavi z drugimi podjetji, ki so odjemalci električne energije v Avstriji (glej v tem smislu sodbo z dne 3. marca 2005, Heiser, C-172/03, ZODL, EU:C:2005:130, točka 38).
- 113 Poleg tega je treba v zvezi s tem opozoriti, da je Republika Avstrija v odgovoru na vprašanja Splošnega sodišča v okviru ukrepov procesnega vodstva sicer poudarila, da se lahko omejitve, navedena v točki 112 zgoraj, oziroma, drugače povedano, nadomestilo, ki ga plačujejo energetske intenzivna podjetja, spreminja, ker je pristojni avstrijski zvezni minister pod nekaterimi pogoji pooblaščen, da zviša navedeno nadomestilo nad 0,5 % njihove neto vrednosti proizvodnje v prejšnjem letu, vendar pa ni trdila, da bi taka sprememba zmanjšala prednost, dodeljeno navedenim podjetjem, tako da bi bila ta popolnoma odpravljena, zlasti z izničenjem ali čim večjim zmanjšanjem razlike med navedenim nadomestilom in plačili, ki bi jih navedena podjetja v skladu s spremenjenim ÖSG morala plačevati ob neobstoju vsakršne oprostitve, kot jo določa člen 22c tega zakona. V tem okviru prav tako ni nepomembno dodati, da ima lahko – kot je razvidno iz zgoraj navedene določbe in odgovorov Republike Avstrije na vprašanja Splošnega sodišča – oprostitve v korist energetske intenzivnih dejavnosti tudi negativne posledice za skupine odjemalcev električne energije, ki prispevajo k spodbujanju električne energije iz obnovljivih virov, vendar niso upravičeni do navedene oprostitve, in sicer zaradi večje finančne obremenitve, ki bi jo morali nositi. To pa krepi učinek prednosti, dodeljene energetske intenzivnim dejavnostim.
- 114 Drugič, ugotoviti je treba, da tudi če je bil cilj ukrepa omejitve zadevnega prispevka izravnati neugoden položaj, na katerega se je Republika Avstrija sklicevala v svojih pojasnilih, tak ukrep nikakor ne more biti upravičen na podlagi tega, da naj bi odpravil izkrivljanje konkurence na trgu električne energije v Skupnosti.
- 115 V zvezi s tem je dovolj opozoriti, da če poskuša država članica Unije z enostranskimi ukrepi pogoje konkurence v določenem gospodarskem sektorju približati tistim v drugi državi članici Unije, glede na ustaljeno sodno prakso tem ukrepom ni mogoče odvzeti narave državnih pomoči (glej zgoraj v točki 112 navedeno sodbo Heiser, EU:C:2005:130, točka 54 in navedena sodna praksa).

- 116 Enako je treba kot nedokazano zavrniti trditev Republike Avstrije, da je bila zadevna oprostitvev nujna za vzpostavitev uravnotežene ureditve za različna udeležena podjetja, in to z obveznostmi, ki so zanje „sprejemljive“, zlasti kar zadeva ekonomsko in industrijsko težo teh obveznosti. Republika Avstrija namreč ni predložila dovolj konkretnih elementov, da bi dokazala, da bi bilo treba splošno uporabo enake stopnje dodatnih stroškov električne energije iz obnovljivih virov – v sorazmerju s porabljenimi količinami – za vsa podjetja, ki so odjemalci električne energije, šteti bodisi za nepravilno bodisi za nevzdržno za zadevne subjekte. V zvezi s tem, čeprav je iz nekaterih dopisov Republike Avstrije, naslovljenih na Komisijo v upravnem postopku, kot so dopisi z dne 8. oktobra in 22. decembra 2009 ter z dne 22. aprila, 13. septembra ali 30. decembra 2010, razvidno, da je Republika Avstrija menila, da so cilji spremenjenega ÖSG dosegljivi, samo če so stroški porazdeljeni tako, da so vzdržni socialno, ekonomsko in z vidika njene industrijske politike, je treba ugotoviti, da gre za izjave in da zgolj na podlagi teh izjav zakonodajna struktura, s katero se v podrejen položaj postavlja velik del podjetij, dejavnih v Avstriji, ne more postati združljiva s pravom Unije. Enako bi bilo, če bi bilo treba nekatere trditve Republike Avstrije razumeti kot sklicevanje na možnost olajšanja sprejetja spremenjenega ÖSG v okviru nacionalnega zakonodajnega postopka zaradi obstoja oprostitve iz njegovega člena 22c, ki je predmet te zadeve.
- 117 Tako ne gre za položaj, kot je tisti iz točke 48 sodbe British Aggregates/Komisija, navedene v točki 68 zgoraj (EU:T:2012:110), v skladu s katero pogoja selektivnosti ne izpolnjuje ukrep, ki je, čeprav z njim nastane ugodnost za njegovega upravičenca, utemeljen z naravo ali splošno sistematiko davčnega sistema, v katerega spada. Zlasti ni dokazano, da bi zadevni ukrep oprostitve neposredno izhajal iz temeljnih ali usmerjevalnih načel avstrijskega davčnega sistema ali da bi bil nujen za zagotovitev pravičnosti tega sistema. V zvezi s tem pa iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je dolžnost države članice, ki je uvedla razlikovanje med podjetji glede dajatev, da dokaže, da je to dejansko utemeljeno z naravo in sistematiko zadevnega sistema (glej v tem smislu sodbo z dne 8. septembra 2011, Komisija/Nizozemska, C-279/08 P, ZOdl., EU:C:2011:551, zlasti točka 62 in navedena sodna praksa). V tem okviru Splošno sodišče prav tako ne more šteti, da so zadostne različne splošne trditve, ki jih je Republika Avstrija navedla na obravnavi in s katerimi se ob sklicevanju na upravni spis in procesne dokumente poudarja, da je bila zadevna oprostitvev del zakonodajnega svežnja, potrebnega za zakonodajno reformo, ki je bila izvedena leta 2008 v Avstriji.
- 118 Nazadnje, poudariti je treba še, da bi se v skladu z zgoraj v točki 96 navedeno sodbo British Aggregates/Komisija (EU:C:2008:757, točka 86) kršil člen 107(1) PDEU, če bi se presodilo, da so države članice Unije svobodne pri usklajevanju različnih obstoječih interesov, da opredelijo prednosti na področju varstva okolja in zato določijo izdelke ali storitve, za katere odločijo, da jih obdavčijo z okoljsko dajatvijo, tako da okoliščina, da podobna dajatev ne velja za vse podobne dejavnosti s primerljivim vplivom na okolje, ne bi dopuščala sklepa, da so tiste od teh dejavnosti, ki niso zavezane okoljski dajatvi, deležne selektivne prednosti.
- 119 Na drugem mestu, trditve Republike Avstrije, podkrepljene z nekaterimi dejanskimi elementi in navedene, da bi se dokazal neobstoj dejanske selektivnosti zadevnega ukrepa, je treba zavrniti kot neutemeljene. Najprej, kot je bilo opozorjeno v točki 99 zgoraj, to, da je število podjetij, ki se lahko potegujejo za dodelitev zadevnega ukrepa, precej veliko, ali to, da spadajo ta podjetja v različne sektorje dejavnosti, ne zadošča za izključitev selektivne lastnosti ukrepa in torej za izključitev možnosti, da se ukrep opredeli kot državna pomoč. Prav tako v zvezi s tem ne more biti odločilno to, da temelji zadevni ukrep na „objektivnih“ merilih horizontalne uporabe.
- 120 Dalje, ugotoviti je treba, da dejanski elementi, ki jih je Republika Avstrija predložila v upravnem postopku Komisije in nato pred Splošnim sodiščem, samo potrjujejo selektivnost zadevnega ukrepa. Namreč, tudi če je mogoče skladno z mnenjem Republike Avstrije priznati, da lahko načeloma vsako podjetje brez izjeme, ne glede na njegovo velikost in dejavnost, hipotetično postane energetsko intenzivno podjetje v smislu člena 22c spremenjenega ÖSG, je iz podatkov, ki so bili predloženi v obliki preglednic, razvidno, da je lahko zadevne oprostitvev očitno deležen samo skromen del podjetij, dejavnih v Avstriji, čeprav spadajo v različne sektorje dejavnosti.

- 121 Tako Splošno sodišče ugotavlja, da iz preglednic, ki jih je predložila Republika Avstrija, sicer dejansko izhaja, da je prišlo v pošte več kot 19 sektorjev, vendar je mogoče iz njih razbrati tudi, da so energetska intenzivna podjetja v veliki večini skoncentrirana v določenih sektorjih, kot so proizvodne dejavnosti, trgovina in popravilo motornih vozil, hoteli in restavracije ali sektor vode, prečiščevanja in obdelave odpadkov. Nato je mogoče tudi v sektorju proizvodnih dejavnosti opredeliti nekatere podsektorje, v katerih so še posebej nakopičena navedena energetska intenzivna podjetja.
- 122 Ob upoštevanju vsega navedenega je Komisija pravilno ugotovila, da je zadevni ukrep selektiven, ker se z njim uvaja razlikovanje med podjetji, ki so glede na uresničevani cilj v primerljivem dejanskem in pravnem položaju, ne da bi to razlikovanje izhajalo iz narave in sistematike zadevnega sistema dajatev. Samo avstrijska energetska intenzivna podjetja so namreč upravičena do prednosti, v okviru katere lahko svoje stroške, povezane z nakupom električne energije iz obnovljivih virov, omejijo na 0,5 % svoje neto vrednosti proizvodnje, medtem ko druga avstrijska podjetja, ki so odjemalci električne energije, nimajo teh možnosti.
- 123 Te ugotovitve poleg tega ni mogoče ovreči z različnimi sklicevanji Republike Avstrije na predhodno upravno prakso Komisije.
- 124 V zvezi s tem je treba v prvi vrsti spomniti, da se Republika Avstrija s temi navedbami v bistvu sklicuje na načelo enakega obravnavanja. V skladu z ustaljeno sodno prakso spoštovanje navedenega načela zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in da se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno (glej v tem smislu sodbo z dne 18. januarja 2012, Djebel – SGPS/Komisija, T-422/07, ZOdl., EU:T:2012:11, točka 202).
- 125 Poleg tega je, splošneje, treba spomniti, da pojem državna pomoč ustreza objektivnemu stanju, ki se presoja na dan, ko Komisija sprejme odločbo. Tako razlogi, iz katerih je Komisija drugače presodila stanje v predhodni odločbi, ne smejo vplivati na presojo zakonitosti izpodbijanega sklepa (glej v tem smislu sodbo z dne 20. maja 2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, ZOdl., EU:C:2010:291, točka 21, in zgoraj v točki 124 navedeno sodbo Djebel – SGPS/Komisija, EU:T:2012:11, točka 199). Opozoriti je treba tudi, da se Komisiji ne sme odvzeti možnosti, da določi strožja merila glede združljivosti, če razvoj notranjega trga in cilj neizkrivljene konkurence na njem to zahtevata (glej zgoraj v točki 124 navedeno sodbo Djebel – SGPS/Komisija, EU:T:2012:11, točka 200 in navedena sodna praksa).
- 126 V obravnavanem primeru je treba najprej ugotoviti, da sta bili odločbi Komisije, ki ju navaja Republika Avstrija, in sicer odločba v zvezi z dansko ureditvijo, obravnavano v zadevi N 271/2006, z dne 20. decembra 2006 in odločba v zvezi z nemško ureditvijo, obravnavano v zadevi N 820/2006, z dne 7. februarja 2007, sprejeti, preden je Sodišče razglasilo zgoraj v točki 96 navedeno sodbo British Aggregates/Komisija (EU:C:2008:757), s katero so bili določeni pomembni elementi razlage na področju obdavčenja, povezanega z okoljskim sektorjem. Tako zgoraj navedeni odločbi Komisije ne moreta vplivati na veljavnost izpodbijanega sklepa, ker so v njem uporabljeni elementi razlage, ki jih je sprejelo Sodišče v zvezi s spornimi vprašanji.
- 127 V teh okoliščinah Splošno sodišče izključno zaradi celovitosti ugotavlja, da navedeni danska in nemška ureditev v nobenem upoštevnem pogledu nista primerljivi s položajem, ki se obravnava v tej zadevi.
- 128 Natančneje, glede danske ureditve, ki je bila predmet odločbe Komisije v zadevi N 271/2006, je treba navesti, da je bil cilj te ureditve, kot je Komisija poudarila zlasti v točki 109 obrazložitve izpodbijanega sklepa, nevtralizirati – da bi se zagotovila doslednost davčnega sistema – prednost, ki je za energetska intenzivna podjetja na Danskem izhajala iz tega, da so plačevala manj dajatev na vire energije. Tako je želela Danska z obdavčenjem presežkov toplotne energije, ki so jih ustvarjala industrijska podjetja, zagotoviti, da ta ne morejo ponujati proizvedene toplotne energije po nižji ceni od tiste, ki so jo zaračunavale elektrarne s soproizvodnjo z visokim izkoristkom. Poleg tega Republika Avstrija v repliki ni navedla argumentov, s katerimi bi ovrgla stališče Komisije, ki je trdila, da dodatna razlika izhaja iz

tega, da se je danska ureditev v nasprotju z obravnavanim primerom nanašala brez izjeme na vsa industrijska podjetja, ki so proizvajala in prodajala določeno vrsto energije, in sicer energijo, povezano z uporabo ustvarjenih presežkov toplotne energije. Komisija je v zvezi s tem zlasti poudarila, da so lahko vsa podjetja izbirala med plačilom fiksne dajatve in plačilom po davčni stopnji glede na prodajno ceno.

- 129 V zvezi z nemško ureditvijo, ki je bila predmet odločbe Komisije v zadevi N 820/2006, je treba navesti, da se Republika Avstrija ni odzvala na trditev Komisije, da se je „davčna olajšava“ v navedeni zadevi, namenjena energentom z dvojno uporabo, ki se uporabljajo za druge namene kot za gorivo za ogrevanje ali pogonsko gorivo in v mineraloških postopkih, nanašala na davčno izjemo, ki je temeljila neposredno na členu 2(4) Direktive o obdavčitvi energije, s katerim so zgoraj navedeni energenti izključeni s področja uporabe te direktive (glej v tem smislu točko 109 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Poleg tega je Komisija pravilno poudarila, da je bil cilj referenčnega okvira, in sicer zakonodaje za prenos zgoraj navedene direktive, obdavčiti energente, ki so se uporabljali kot gorivo za ogrevanje ali pogonsko gorivo. Komisija je kot razliko v primerjavi z obravnavano zadevo prav tako pravilno navedla, da je zadevne oprostitev odobrila na podlagi uvodne izjave 22 navedene direktive, ker so bile utemeljene z logiko in naravo zadevnega davčnega sistema.
- 130 Zato nikakor ni mogoče šteti, da sta zadevi Komisije N 271/2006 in N 820/2006 primerljivi z obravnavano zadevo. Komisiji torej ni mogoče očitati, da teh zadev ni obravnavala enako.
- 131 Glede na navedeno je treba drugi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Tretji tožbeni razlog: napačna uporaba člena 107(3) PDEU in prekoračitev pooblastil

- 132 Po mnenju Republike Avstrije je treba, tudi če bi se štel, da zadevni ukrep pomeni državno pomoč, presoditi še, ali ni skladen s pravom Unije v okviru diskrecijske izjeme na podlagi člena 107(3) PDEU. V tem okviru bi bilo treba zlasti presoditi, ali navedeni ukrep spada na področje uporabe posameznih ali različnih smernic ali sporočil Komisije.
- Prvi del tretjega tožbenega razloga
- 133 Republika Avstrija trdi, da če bi bilo treba zadevni ukrep šteti za državno pomoč, bi spadal na področje uporabe Smernic v povezavi s členom 107(3) PDEU.
- 134 Republika Avstrija navaja, da to izhaja iz uporabe točke 151 in naslednjih Smernic, ker člen 22c spremenjenega ÖSG izpolnjuje pogoj „posrednega“ povečevanja stopnje varstva okolja. Po eni strani naj bi se namreč z določenim nadomestilom, enakovrednim najmanj 0,5 % neto vrednosti proizvodnje v predhodnem koledarskem letu, zagotavljal celo neposreden prispevek k spodbujanju električne energije iz obnovljivih virov. Po drugi strani, kar zadeva omejitev stroškov v smislu navedene določbe, naj bi se z njo samo omejeval neugoden konkurenčni položaj, ki ga povzroča spremenjeni ÖSG in je za nekatera podjetja nesorazmeren. Poleg tega naj bi bila ta določba nujen element sklopa ukrepov in naj je ne bi bilo mogoče obravnavati posamično.
- 135 Kot navaja Republika Avstrija, je treba zato presoditi, ali je treba člen 22c spremenjenega ÖSG analizirati po analogiji z oddelkom 4 Smernic in, natančneje, točkama 152 in 153 teh smernic. Izpolnjena naj bi bila oba pogoja, ki sta v zvezi s tem bistvena, in sicer, prvič, da so določbe, ki se uporabljajo v obravnavani zadevi, v veliki meri primerljive s tistimi, katerih uporaba po analogiji se predlaga, in drugič, da obstaja opustitev, ki ni združljiva s pravom Unije. V zvezi s primerljivostjo zadevnih določb Republika Avstrija predvsem trdi, da je treba zadevni mehanizem šteti za podoben proračunskim sistemom, zlasti ker je Komisija v njegovem okviru upoštevala uporabo „državnih sredstev“ in ker ji je pred tem kot nadomestno rešitev predlagala, naj se za financiranje električne

energije iz obnovljivih virov uporabi dajatev ali davek na energijo skupaj z, če je treba, znižanjem navedenega davka ali navedene dajatve za energetsko intenzivna podjetja, ki bi bilo dovoljeno na podlagi člena 17 Direktive o obdavčitvi energije.

- 136 Republika Avstrija trdi, da je Komisija prekoračila meje svoje diskrecijske pravice s tem, da je za sistem zunajproračunskega financiranja uporabila strožja merila kot za sistem financiranja z davkom, ki ima enake cilje ter enake ekonomske in konkurenčne učinke, ker je ta institucija s tem posegla v izbiro sistema financiranja in ravnala v nasprotju z namerami, ki izhajajo iz njenega sporočila z dne 31. januarja 2011. Republika Avstrija meni, da je – naj bo najnižja stopnja določena s pravom Unije ali ne – učinek transferne cene, na katero se nanaša člen 22c spremenjenega ÖSG, primerljiv s sistemom dajatev na energijo. Oba sistema naj bi določala odmero plačila, ki je odvisno od porabe, in naj bi tako imela enake učinke z vidika obremenitve, ki se z njima uvaja za porabo električne energije. Enaka naj bi bila po ciljih, in sicer določiti najnižjo stopnjo, ki se uporablja v vsej Evropi za iste proizvode, ter po konkurenčnih in ekonomskih učinkih.
- 137 Uvodoma je treba navesti, da je iz izpodbijanega sklepa razvidno, da je Komisija – potem ko je ugotovila, da zadevni ukrep pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, ker zmanjšuje državna sredstva in tako zagotavlja selektivno prednost energetsko intenzivnim dejavnostim, ter da lahko zato ta ukrep vpliva na trgovino med državami članicami Unije in izkrivlja konkurenco na notranjem trgu (točka 113 obrazložitve) – presodila združljivost zadevnega ukrepa z navedenim trgom v skladu s členom 107(3) PDEU (točka 115 in naslednje obrazložitve).
- 138 V zvezi s tem je Komisija v točki 116 obrazložitve izpodbijanega sklepa ugotovila, da ima v primerih pomoči iz člena 107(3) PDEU široko diskrecijsko pravico. Glede tega se je tudi sklicevala na sodbi z dne 21. marca 1990, Belgija/Komisija (C-142/87, Recueil, EU:C:1990:125, točka 56), in z dne 11. julija 1996, SFEI in drugi (C-39/94, Recueil, EU:C:1996:285, točka 36). Zatrdila je, da je v okviru izvajanja svoje diskrecijske pravice izdala smernice in sporočila o določitvi meril za razglasitev nekaterih vrst pomoči za združljive z notranjim trgom v skladu s členom 107(3) PDEU. Kot je navedla, mora v skladu z ustaljeno sodno prakso upoštevati smernice in sporočila, ki jih izda na področju nadzora državne pomoči, kadar ti ne odstopajo od pravil iz Pogodbe in jih države članice sprejemajo. V zvezi s tem se je sklicevala na sodbe z dne 24. marca 1993, CIFRS in drugi/Komisija (C-313/90, Recueil, EU:C:1993:111, točka 36); z dne 15. oktobra 1996, IJssel-Vliet (C-311/94, Recueil, EU:C:1996:383, točka 43), in z dne 26. septembra 2002, Španija/Komisija (C-351/98, Recueil, EU:C:2002:530, točka 53).
- 139 V obravnavanem primeru je Komisija preučila, prvič, ali zadevna pomoč spada na področje uporabe Smernic in zlasti oddelka 4 teh smernic, drugič, ali navedena pomoč spada na področje uporabe Uredbe Komisije (ES) št. 800/2008 z dne 6. avgusta 2008 o razglasitvi nekaterih vrst pomoči za združljive s skupnim trgom z uporabo členov 87 in 88 Pogodbe (Uredba o splošnih skupinskih izjemah) (UL L 214, str. 3) ter, tretjič, ali se ta pomoč lahko šteje za združljivo z notranjim trgom na podlagi člena 107(3) PDEU.
- 140 Na prvem mestu, v zvezi s Smernicami je Komisija najprej ugotovila, da zadevni mehanizem ne spada na področje njihove uporabe.
- 141 Komisija je v bistvu menila, da iz točke 151 Smernic sicer izhaja, da ukrep spada na področje njihove uporabe, če vsaj „posredno“ prispeva k povečanju stopnje varstva okolja, vendar nobena od trditev, ki jih je navedla Republika Avstrija, ne dokazuje, da je tako v obravnavanem primeru.
- 142 Po eni strani je Komisija namreč menila, da ni utemeljena trditev Republike Avstrije, da je zadevna oprostitvev nujna za zagotovitev politične podpore zvišanju transferne cene, kar je potrebno za financiranje nadaljnjega povečanja proizvodnje električne energije iz obnovljivih virov. Navedla je, da ni „nujne“ povezave med transferno ceno in povečanjem proizvodnje električne energije iz obnovljivih

virov. V zvezi s tem je zlasti poudarila, da se lahko Republika Avstrija sama odloči, kako želi financirati povečanje svoje proizvodnje električne energije iz obnovljivih virov, na primer z davčnimi prihodki (glej točki 122 in 123 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

- 143 Po drugi strani je Komisija menila, da trditev Republike Avstrije, da zadevna oprostitvev zvišuje ceno za uporabo električne energije, s čimer spodbuja večjo energetsko učinkovitost, prav tako ni utemeljena. Navedla je, da je, nasprotno, učinek zadevnega mehanizma omejevanje, tako da se povprečna cena električne energije, ki jo plačujejo energetske dejavnosti, za vsako dodatno kilovatno uro, ki jo porabijo nad pragom, zniža (točka 124 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 144 Na drugem mestu, Komisija je v točki 126 in naslednjih obrazložitve izpodbijanega sklepa presodila, da tudi če bi zadevni ukrep oprostitve spadal na področje uporabe Smernic, vendar ne spada, ga na podlagi tega ne bi bilo mogoče razglasiti za združljivega z notranjim trgov, ker zahteve iz oddelka 4 Smernic niso izpolnjene.
- 145 Prvič, Komisija je poudarila, da za presojo pomoči Smernice razlikujejo med usklajenimi in neusklajenimi okoljskimi dajatvami. „Parafiskalna dajatev“, ki jo predstavlja transferna cena, naj ne bi bila okoljska dajatev, ki je bila „usklajena“ na ravni Unije (točka 127 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Tako bi bilo treba zadevni mehanizem, kot je menila Komisija, presojati v skladu s pravili za „neusklajene“ okoljske dajatve v okviru oddelka 4 navedenih smernic.
- 146 Drugič, Komisija je trdila, da mora v tem okviru zadevna država članica predložiti natančne informacije o zadevnih sektorjih ali kategorijah upravičencev, za katere veljajo oprostitve ali znižanja, stanju glavnih upravičencev v vsakem zadevnem sektorju in o tem, kako lahko obdavčenje prispeva k varstvu okolja (točka 129 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Navedla je, da ji morajo te informacije omogočiti, da presodi, ali so zadevna znižanja ali oprostitve potrebni in sorazmerni v smislu opredelitve teh izrazov, podane v Smernicah. Vendar je v točki 130 obrazložitve izpodbijanega sklepa zatrdila, da Republika Avstrija kljub večkratnim pozivom Komisije teh informacij ni predložila. Komisija se je sklicevala zlasti na svoja dopisa z dne 21. junija in 19. julija 2010. Zato naj ne bi mogla presoditi, ali je pomoč potrebna in sorazmerna ter kako bi lahko prispevala k varstvu okolja.
- 147 Na tretjem mestu, Komisija je navedla, da je, ker zadevni mehanizem niti posredno ne prispeva k varstvu okolja, torej preučila, ali bi ga bilo vseeno mogoče odobriti po analogiji z oddelkom 4 Smernic (točke od 131 do 142 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 148 V zvezi s tem je Komisija spomnila, da sta v oddelku 4 Smernic določeni dve vrsti preučitve znižanj okoljskih dajatev. Po eni strani je v zvezi z znižanji dajatev, „usklajenih“ na podlagi Direktive o obdavčitvi energije, zatrdila, da je mogoče navedena znižanja razglasiti za združljiva z notranjim trgov brez nadaljnje analize, če so upoštevane najnižje davčne stopnje Skupnosti iz navedene direktive. Po drugi strani je za presojo znižanj okoljskih dajatev, „ki niso bil[e] usklajen[e]“, in „usklajenih“ dajatev na energijo, ki vodijo do nižje ravni obdavčenja od najnižjih stopenj iz te direktive, navedla, da so bila v navedenem oddelku določena podrobnejša pravila (točka 132 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 149 Komisija je dodala – v odgovor na trditev Republike Avstrije, da bi Komisija lahko odobrila zadevni mehanizem na podlagi tega, da upravičenci plačujejo vsaj najnižje stopnje avstrijskih dajatev na energijo – da ni precedensov, pri katerih bi se pravila za presojo usklajenih dajatev na energijo v skladu z oddelkom 4 Smernic po analogiji uporabljala za parafiskalne dajatve.
- 150 Dalje, Komisija je, potem ko se je sklicevala na sodno prakso Sodišča v zvezi z uporabo pravnih pravil po analogiji, po eni strani navedla, da zadevni ureditvi nista primerljivi (točki 135 in 136 obrazložitve izpodbijanega sklepa), in po drugi, da ni nobene pravne praznine, ki ne bi bila združljiva s pravom Unije (točke od 137 do 141 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

- 151 V zvezi s prvo od teh dveh navedb je Komisija v bistvu zatrdila, da se zadevni ukrep razlikuje od ureditve, določene za okoljske dajatve, ker, medtem ko nobena določba prava Unije ne vsebuje posebnih pravil v zvezi s parafiskalnimi dajatvami, navedena ureditev vsebuje posebna pravila za pobiranje okoljskih dajatev, zlasti glede najnižjih davčnih stopenj, določenih z Direktivo o obdavčitvi energije, ter glede oprostitev v skladu z oddelkom 4 Smernic in členom 25 Uredbe št. 800/2008.
- 152 Glede druge navedbe je Komisija v bistvu zatrdila, da ni nobene pravne praznine, ki ne bi bila združljiva s pravom Unije, ker je mogoče vse ukrepe, ki ne spadajo na področje uporabe Smernic, presoditi na podlagi člena 107(3) PDEU. Poleg tega je menila, da neobstoja pravil o oprostitvah parafiskalnih dajatev nikakor ne bi bilo mogoče odpraviti tako, da bi se po analogiji uporabila pravila, ki v skladu s pravom Unije veljajo za znižanja dajatev na energijo. Pristop, po katerem bi se najnižja davčna stopnja, določena za usklajene dajatve, uporabljala tudi za parafiskalne dajatve, naj bi pripeljal do uporabe navedenega referenčnega merila zunaj določenega okvira. Jasno naj bi bilo, da cilj najnižjih stopenj ni določiti splošno obremenitev energetske intenzivnih dejavnosti zaradi okoljskih ureditvenih ukrepov, kot so zlasti ukrepi, ki izhajajo iz mehanizmov financiranja za zagotovljene odkupne cene (točki 138 in 139 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 153 Zato je Komisija menila, da med zadevnim mehanizmom in pravili za presojo znižanj okoljskih dajatev, ki so bile usklajene, analogije niso mogoče.
- 154 Najprej, navesti je treba, da je Komisija v dupliki trdila, da je Republika Avstrija v tožbi izpodbijala samo neuporabo oprostitev iz Smernic po analogiji. Glede tega je treba ugotoviti, da je sicer mogoče splošno trditev Republike Avstrije v zvezi s tem, da zadevni ukrep spada na področje uporabe Smernic in je „posledično združljiv s skupnim trgov“, razumeti kot predlog za neposredno uporabo navedenih smernic, vendar pa so, nasprotno, konkretne trditve Republike Avstrije v zvezi z uporabo točk 152 in 153 teh smernic oblikovane tako, da se dejansko nanašajo samo na uporabo oprostitev iz zadevnih smernic po analogiji. Vendar je treba v okoliščinah obravnavane zadeve, ne da bi bilo treba odločiti o dopustnosti trditve Republike Avstrije, ki so predstavljene v repliki in se nanašajo na neposredno uporabo Smernic, te trditve zavrniti iz naslednjih razlogov, ki veljajo tako za neposredno uporabo kot za uporabo po analogiji.
- 155 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Komisija v okviru svoje presoje vprašanj, ali je mogoče zadevni ukrep pripisati državi, ali so uporabljena državna sredstva in ali je prednost, zagotovljena z navedenim ukrepom, selektivna, sicer pravilno upoštevala najprej spremenjeni ÖSG v celoti in nato člen 22c tega zakona kot izjemo glede na običajni referenčni okvir (glej prvi in drugi tožbeni razlog, zlasti točko 97 in naslednje zgoraj), vendar pa je pri svoji presoji uporabe Smernic preučila samo oprostitev iz navedene določbe. Ugotoviti pa je treba, da bi bilo treba uporabo Smernic vsekakor presoditi glede na celotno strukturo, ki je s spremenjenim ÖSG določena za pomoč za proizvodnjo električne energije iz obnovljivih virov (v zvezi s tem glej točke od 156 do 165 spodaj), in šele nato, v primeru pritrdilnega odgovora, preučiti, ali zadevna oprostitev, uvedena s to določbo, izpolnjuje pogoje, določene v Smernicah za to, da se lahko šteje za združljivo z notranjim trgov. Vendar je treba ob upoštevanju preudarkov v točki 166 in naslednjih spodaj ugotoviti, da zgoraj navedena napaka Komisije v zvezi s področjem uporabe Smernic ne vpliva na zakonitost izpodbijanega sklepa.
- 156 Prvič, navesti je treba, da je področje uporabe Smernic v točkah 58 in 59 teh smernic opredeljeno tako:

„Te smernice se uporabljajo za državno pomoč za varstvo okolja. Uporabljale se bodo v skladu z drugimi politikami Skupnosti o državni pomoči, drugimi določbami Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in Pogodbe o Evropski uniji ter zakonodajo, sprejeto v skladu s temi pogodbami.

Te smernice se uporabljajo za pomoč [v teh smernicah se ne razpravlja o konceptu državne pomoči, ki izhaja iz člena 87(1) Pogodbe ES ter sodne prakse Sodišča Evropskih skupnosti], namenjeno podpori varstva okolja v vseh sektorjih, ki jih ureja Pogodba ES. Prav tako se uporabljajo za tiste sektorje, za

katere veljajo posebna pravila Skupnosti o državni pomoči (predelava jekla, ladjedelstvo, motorna vozila, sintetična vlakna, promet, premogovništvo, kmetijstvo in ribištvo), razen če tovrstna posebna pravila določajo drugače.“

157 Drugič, na podlagi točke 70(1) Smernic, navedene v točki 121 obrazložitve izpodbijanega sklepa, izraz „varstvo okolja pomeni vse ukrepe, namenjene odpravi ali preprečevanju škode, ki jo fizičnemu okolju ali naravnim virom povzročajo lastne dejavnosti upravičenca, zmanjšanju tveganja take škode ali spodbujanju učinkovitejše uporabe naravnih virov, vključno z ukrepi za varčevanje z energijo in uporabo energije iz obnovljivih virov“.

158 Tretjič, na podlagi točke 70(2) Smernic izraz „ukrepi varčevanja z energijo pomeni vse ukrepe, ki podjetjem omogočajo, da zmanjšajo količino energije, ki jo porabijo zlasti v proizvodnem ciklusu“.

159 Četrtrič, v točki 151 Smernic, ki je v oddelku 4 teh smernic, naslovljenem „Pomoč v obliki znižanj ali oprostitev okoljskih dajatev“, je navedeno:

„Pomoč v obliki znižanj ali oprostitev okoljskih dajatev se bo štela za združljivo s skupnim trgom v smislu člena 87(3)(c) Pogodbe ES, če vsaj posredno prispeva k povečanju stopnje varstva okolja in če znižanja in oprostitve dajatev ne škodujejo zastavljenemu splošnemu cilju.“

160 Ob upoštevanju točk od 155 do 158 zgoraj je treba ugotoviti, da zadevni ukrep spada na področje uporabe Smernic, saj se te nanašajo med drugim na ukrepe državne pomoči, kot je spremenjeni ÖSG, glede katerega je, če se obravnava v celoti, jasno, da je namenjen uresničevanju cilja varstva okolja v smislu opredelitve, podane v navedenih smernicah. Republika Avstrija je namreč nameravala s spremenjenim ÖSG doseči svoj obvezni nacionalni cilj za skupni delež energije iz obnovljivih virov v končni bruto porabi energije, kot je določen v Direktivi o obnovljivih virih energije (glej med drugim točko 32 zgoraj). Poleg tega je iz besedila točk 4 in 171 obrazložitve izpodbijanega sklepa v povezavi s pozivom razvidno, da je Komisija štela spremenjeni ÖSG, obravnavan v celoti, za ukrep pomoči, uveden v korist okolja, saj je tudi odobrila del tega ukrepa, v katerem je določeno financiranje v korist proizvajalcev električne energije iz obnovljivih virov, in to zato, ker je bilo to financiranje združljivo s Smernicami (glej točko 6 zgoraj).

161 To je okvir, v katerem je treba preučiti oprostitev iz člena 22c spremenjenega ÖSG, ki je – čeprav je bil njen glavni cilj določiti omejitev prispevka energetsko intenzivnih dejavnosti, da bi postala obremenitev, ki jo povzroča sistem pomoči za električno energijo iz obnovljivih virov, sprejemljiva z ekonomskega in industrijskega vidika ter da bi se zaščitila podjetja, na katera uvedeni sistem še posebej vpliva (glej točko 109 zgoraj in točko 124 obrazložitve izpodbijanega sklepa) – lahko prispevala tudi, resda posredno in samo v določenem obsegu, k povečanju stopnje varstva okolja, in to brez škodovanja splošnemu cilju spremenjenega ÖSG.

162 Zadnjenavedena ugotovitev izhaja, prvič, iz dejstva, da je bilo z zadevnim mehanizmom določeno „nadomestilo“, ki je bilo, čeprav je učinkovalo kot omejitev prispevka energetsko intenzivnih dejavnosti, vseeno očitno namenjeno temu, da se pomaga spodbujati proizvodnja električne energije iz obnovljivih virov s prispevanjem k njenemu financiranju. Kot je namreč razvidno iz člena 22c spremenjenega ÖSG, je določeno, da bo navedeno „nadomestilo“, katerega plačilo avstrijski energetski regulator nalaga energetsko intenzivnim podjetjem, ki so deležna oprostitve, plačano neposredno centru za obračun in poravnavo električne energije iz obnovljivih virov. Zato gre resnično za upošteven element v okviru splošne ureditve, katere namen je podpreti proizvodnjo električne energije iz obnovljivih virov, da bi se povečala stopnja varstva okolja. Poleg tega tako ugotovitev samo potrjujejo odgovori Komisije na vprašanja Splošnega sodišča, postavljena v okviru ukrepov procesnega vodstva, v katerih je Komisija zatrdila, po eni strani, da „je bila posledica [določenega] nadomestila [...] ta, da družba ÖMAG poleg nespremenjenih prihodkov iz naslova transferne cene prejema druge prihodke na podlagi nadomestil, ki jih ne bi prejemale, če ne bi začel veljati člen 22c spremenjenega ÖSG“, in

po drugi strani, da „bi morala v skladu s [členom 22b] spremenjenega ÖSG ta dodatna sredstva omogočiti znižanje transferne cene v prihodnjih letih ali v manjšem obsegu njeno zvišanje, v nasprotju s tem, kar bi se zgodilo ob neobstoju prihodkov na podlagi nadomestil“.

- 163 Poleg tega je treba v nasprotju s tem, kar je Komisija navedla v pojasnilih v točki 123 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v skladu s katerimi zadevni mehanizem ni bil „nujno potreben“ za povečanje proizvodnje električne energije iz obnovljivih virov, ker se je lahko po njenem mnenju Republika Avstrija sama odločila, kako bo financirala tako povečanje, opozoriti, da v skladu s Smernicami nikakor ni bilo treba dokazati, da je konkreten ukrep „nujno potreben“ ali celo edini možen za uresničitev postavljenega cilja, ampak je bilo treba dokazati samo, da so izpolnjeni splošni pogoji, navedeni v točkah od 156 do 159 zgoraj, in posebni pogoji, ki so predmet preudarkov v točki 165 in naslednjih spodaj. Enaka ugotovitev se po analogiji uporablja za vprašanje, ali je bila zadevna oprostitev „nujna“ za zagotovitev politične podpore zvišanju transferne cene v Avstriji, in vprašanje, ali je obstajala „nujna povezava“ med transferno ceno in povečanjem proizvodnje električne energije iz obnovljivih virov (glej v tem smislu točki 122 in 123 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 164 Drugič, ni mogoče šteti – kot je menila Komisija – da je sam obstoj člena 22c spremenjenega ÖSG in iz njega izhajajoče omejitve prispevkov energetske intenzivnosti dejavnosti nujno vodil v splošno škodovanje splošnemu cilju spremenjenega ÖSG. Ugotovitev Komisije v točki 124 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v skladu s katero zadevni mehanizem ni spodbujal energetske učinkovitosti, ampak jo je dejansko zmanjševal, ker se je povprečna cena električne energije, ki so jo plačevale energetske intenzivne dejavnosti, za vsako dodatno kilovatno uro, ki so jo porabile nad pragom, znižala, ne ovrže ugotovitve, da je zadevni ukrep zaradi namenitve „nadomestila“ vsaj v določenem obsegu in posredno pozitivno vplival na varstvo okolja.
- 165 V teh okoliščinah uporabe Smernic ni mogoče izključiti neposredno na podlagi ugotovitve, da zadevni ukrep ni spadal na področje njihove uporabe in ni izpolnjeval zahtev, določenih v točkah 58 in 59 navedenih smernic v povezavi s točko 70 teh smernic, ali zgolj na podlagi neposredne uporabe točke 151 zadevnih smernic.
- 166 Zato je treba presoditi, ali je Komisija v točki 126 in naslednjih obrazložitve izpodbijanega sklepa pravilno sklepala – v zvezi s primerom, v katerem bi bilo treba šteti, da zadevni ukrep dejansko spada na področje uporabe Smernic – da zadevna oprostitev, določena v členu 22c spremenjenega ÖSG, ne spada v okvir oddelka 4 navedenih smernic in zato na tej podlagi nikakor ni združljiva z notranjim trgom.
- 167 Glede tega je treba najprej navesti, da je Komisija pravilno navedla, da iz točke 152 in naslednjih Smernic izhaja, da te določajo dva različna položaja zlasti glede na to, ali so zadevne datjave usklajene ali ne, in to, ali so upoštewane najnižje davčne stopnje Skupnosti (glej točko 148 zgoraj).
- 168 V zvezi s tem, tudi če se šteje, da je mogoče celotno ureditev, določeno s spremenjenim ÖSG, primerjati z davčno ureditvijo, člen 22c tega zakona pa z določbo, s katero sta v okviru zadnjenavedene ureditve določena znižanje ali oprostitev, kot trdi Republika Avstrija ob sklicevanju zlasti na presojo Komisije v delu izpodbijanega sklepa, ki se nanaša na prednost, in v delu navedenega sklepa, ki se nanaša na obstoj državnih sredstev pri zadevnem ukrepu (glej zlasti točke 55, 58 in 64(a) obrazložitve izpodbijanega sklepa v povezavi s točkami 68, 69 in 82 obrazložitve navedenega sklepa), v obravnavanem primeru nikakor ne more iti za primerljivost z datjavo, „usklajeno“ na ravni Unije.
- 169 Na prvem mestu, ugotoviti je treba, da noben element iz Direktive o obdavčitvi energije Splošnemu sodišču ne omogoča sklepanja, da je želel zakonodajalec Unije ob sprejetju te direktive neposredno ali posredno – z namenom krepitve, opredelitve ali omejitve – urediti zunajproračunske sisteme, zasnovane tako, kot je zasnovan ta v obravnavanem primeru, to je take, ki imajo posebne cilje glede namenitve oziroma, povedano drugače, neposreden in vnaprej določen poseben namen. Zato je treba šteti, da Komisija ni storila napake s tem, da je navedla, da, medtem ko je cilj spremenjenega ÖSG

brez uporabe proračuna prenesti dodatne stroške, nastale zaradi spodbujanja obnovljivih virov energije, na končne odjemalce električne energije, pa je cilj Direktive o obdavčitvi energije uskladiti splošno obdavčenje določenih proizvodov, vključno z električno energijo, v korist splošnega proračuna in brez posebnega namena (glej po analogiji tudi sodbo z dne 27. februarja 2014, *Transportes Jordi Besora*, C-82/12, EU:C:2014:108, zlasti točke 23 in od 27 do 32 ter navedena sodna praksa). Kot je bilo že ugotovljeno, iz spremenjenega ÖSG izhaja, da se je želelo s tem zakonom zagotoviti financiranje električne energije iz obnovljivih virov, pri čemer je bilo treba prihodke od zadevne parafiskalne dajatve, ki so jo tvorili dodatni stroški za električno energijo iz obnovljivih virov in je bila odvisna od porabljenih količin te električne energije, obremenjene s parafiskalno dajatvijo, obvezno uporabiti na poseben način, da bi se podprl razvoj navedenih virov energije, tako da je obstajala neposredna povezava med uporabo prihodkov in namenom zadevne zunajproračunske strukture.

- 170 Zlasti je treba tudi opozoriti, po eni strani, da se Direktiva o obdavčitvi energije sklicuje na „davčne“ ureditve obdavčenja, kar izraža proračunsko navezovanje, in ne na *ad hoc* sheme s posebnim namenom, kot so opisane v točki 169 zgoraj. Po drugi strani navedena direktiva med drugim določa, kot je pravilno trdila Komisija (glej točko 151 zgoraj), katere so najnižje davčne stopnje na energetskem področju in kakšne oprostitve se lahko sprejmejo v tem okviru. V nasprotju z ureditvijo, določeno s spremenjenim ÖSG, ta direktiva ne določa omejitve dodatnih prispevkov, uvedenih za podporo energije iz obnovljivih virov, temveč določa znižane stopnje obdavčitve, ki pa se načeloma uporabljajo sorazmerno z dejansko dobavljenimi količinami električne energije, da se med drugim zagotovi čim bolj enako obravnavanje. Kot je poleg tega Komisija zatrdila v točki 139 obrazložitve izpodbijanega sklepa, če bi bilo treba šteti, da je treba določbe zgoraj navedene direktive, ki se nanašajo na usklajene dajatve, po analogiji uporabiti za pravila, ki so zasnovana kot „dodatni stroški financiranja“, namenjenega pomoči za energijo iz obnovljivih virov, bi bilo mogoče usklajene najnižje davčne stopnje, določene v navedeni direktivi, upoštevati tako, da bi se plačevali samo zneski navedenih „dodatnih stroškov“, in to tudi če so za nekatera podjetja omejeni, ne glede na morebitno izkrivljanje konkurence, ki bi ga to povzročilo. Iz zadevne direktive pa ni razvidno, da bi zakonodajalec Unije določil tako možnost ali da bi bil to celo njegov namen.
- 171 Poleg tega je treba dodati, da je bila, kot je Republika Avstrija potrdila na obravnavi na vprašanje Splošnega sodišča, Direktiva o obdavčitvi energije v avstrijsko zakonodajo prenesena z *Energieabgabenvergütungsgesetz* (zakon o povračilu davkov na energijo), to je z zakonodajnim aktom, ločenim od spremenjenega ÖSG. To pa je dodaten indic, da je bila ureditev, s katero se na ravni Unije usklajuje obdavčenje energije, že prenesena v avstrijsko zakonodajo še pred sprejetjem spremenjenega ÖSG, tako da je treba tega šteti za skupek dodatnih pravil, ki na evropski ravni niso bila določena. Poleg tega to posredno izhaja iz trditve Republike Avstrije, navedenih pred Splošnim sodiščem, v skladu s katerimi je treba v Avstriji plačati „dvakrat najnižjo stopnjo“, določeno v zgoraj navedeni direktivi, in sicer po eni strani za normalno porabo električne energije in po drugi strani dodatno, v okviru omejitve prispevka energetsko intenzivnih dejavnosti k financiranju električne energije iz obnovljivih virov. Enako je Komisija na obravnavi pravilno trdila, da gre v obravnavanem primeru za dajatev, ki jo Republika Avstrija pobira na lastno pobudo, in ne zaradi izpolnjevanja obveznosti na podlagi evropske zakonodaje, ki se nanaša na najnižjo raven obdavčenja energije in določa oprostitve v zvezi s tem.
- 172 V teh okoliščinah je treba zavrniti tudi trditve Republike Avstrije, da je sistem, določen s spremenjenim ÖSG, skladen z Direktivo o obdavčitvi energije, ker je – tako kot za davek na energijo v smislu navedene direktive – odmerjeni znesek odvisen od porabe. Ravno to namreč ne velja za podjetja, ki so deležna oprostitve iz člena 22c spremenjenega ÖSG, ker lahko ta podjetja nad določeno omejitvijo kupujejo električno energijo brez vsakršnih dodatnih stroškov (glej v tem smislu točko 124 obrazložitve izpodbijanega sklepa). V tem pogledu prav tako ni mogoče šteti, da so konkurenčni in ekonomski učinki priglašene ureditve primerljivi s tistimi, ki so rezultat sistema, s katerim se izvaja ta direktiva. Nasprotno, razlika med ceno na kWh, ki jo plačujejo energetsko intenzivna podjetja, upravičena do zadevne oprostitve, in ceno na kWh za druga podjetja, ki ne spadajo v to kategorijo, se povečuje glede na skupno porabo kWh prvonavedenih podjetij.

- 173 Na drugem mestu, kar zadeva Direktivo o obnovljivih virih energije, je Komisija prav tako pravilno ugotovila, zlasti v točki 127 obrazložitve izpodbijanega sklepa in svojih pisanjih pred Splošnim sodiščem, da navedena direktiva določa samo obvezne nacionalne cilje za skupni delež energije iz obnovljivih virov v končni bruto porabi energije, ki jih morajo doseči države članice Unije, vendar te same odločajo, kako bodo te cilje dosegle. Zato tudi ta direktiva ne more biti podlaga za stališče Republike Avstrije, da je bil zadevni ukrep, zlasti člen 22c spremenjenega ÖSG, izraz usklajevanja na evropski ravni glede obdavčenja na področju energije iz obnovljivih virov.
- 174 Na tretjem mestu, ugotovitev v točki 168 in naslednjih zgoraj prav tako ni mogoče ovreči s sklicevanji Republike Avstrije na nekatere nasvete, ki jih je dobila od Komisije na več sestankih in v dopisu Komisije z dne 21. junija 2010 v okviru priprav na sestanek, predviden za 9. julij 2010, ter so se nanašali med drugim na možnost, da bi se za financiranje električne energije iz obnovljivih virov kot nadomestna rešitev za spremenjeni ÖSG uporabila dajatev ali davek na energijo skupaj z, če bi bilo treba, znižanjem navedenega davka ali navedene dajatve za energetske intenzivna podjetja, ki bi bilo dovoljeno na podlagi člena 17 Direktive o obdavčitvi energije.
- 175 V zvezi s tem je namreč dovolj ugotoviti, da se s takim predlogom Komisija ni pozitivno opredelila do primerljivosti zadevnega ukrepa z davčnimi sistemi, ki jih ureja Direktiva o obdavčitvi energije. Nasprotno, Komisija je v dopisu z dne 21. junija 2010, ki ga navaja Republika Avstrija, izrecno zatrdila, da se ji ne zdi, da je obveznost nakupa, določena s spremenjenim ÖSG, davek na energijo v smislu zgoraj navedene direktive. Zato je od Republike Avstrije tudi zahtevala, naj se opredeli do izvedljivosti „nadomestnega“ davčnega sistema, kakršnega je pravkar predlagala, in zadevno državo članico zaprosila za morebiten osnutek takega sistema. Torej se navedeni dopis ne more razlagati niti tako, da se v njem ugotavlja podobnost med priglašeno avstrijsko ureditvijo in „usklajenimi“ davčnimi sistemi, določenimi z zadevno direktivo, niti kot dokončen izraz mnenja Komisije v smeri, da bi bil nadomesten avstrijski davčni sistem nujno združljiv z isto direktivo. Poleg tega, kot je razvidno zlasti iz točke 1.7 dopisa z dne 13. septembra 2010, ki ga je Komisiji poslala Republika Avstrija, se tej ni zdelo, da je treba spremeniti strukture pomoči, ker je menila, da ta v priglašeni različici izpolnjuje merila za izzetje in razglasitev za združljivo z notranjim trgov.
- 176 Na četrtem mestu, prav tako ni mogoče sprejeti sklicevanja Republike Avstrije na sporočilo Komisije z dne 31. januarja 2011, iz katerega naj bi izhajalo, da se mora financiranje energije iz obnovljivih virov zaradi vse večjih proračunskih težav držav članic Unije izvajati predvsem izvenproračunsko.
- 177 Poudariti je namreč treba, da se Komisija v svojem sporočilu z dne 31. januarja 2011 ne sklicuje na določen model „zunajproračunske“ strukture, ki bi mu dajala prednost, in, še več, to sporočilo ne vsebuje nobenega primera modela financiranja električne energije iz obnovljivih virov, ki bi vključeval oprostitve, primerljivo z oprostitvijo iz člena 22c spremenjenega ÖSG. Nikakor navedenega sporočila ni mogoče niti razlagati – zaradi njegovega položaja v hierarhiji predpisov in njegove vsebine – tako, da zadeva „usklajevanje“ prava Unije na področju „zunajproračunskih“ sistemov pomoči za financiranje električne energije iz obnovljivih virov, niti ni mogoče šteti, da se z njim zapolnjuje „pravna praznina“ v zvezi s tem, zlasti glede Direktive o obdavčitvi energije. Zato to sporočilo ni odločilno za presojo združljivosti zadevnega ukrepa z notranjim trgov. Poleg tega je treba spomniti, da Komisija v obravnavanem primeru ni menila, da „zunajproračunska“ struktura pomoči za proizvajalce, določena s spremenjenim ÖSG, ni združljiva z navedenim trgov. Komisija je samo sprejela odločitev, da z navedenim trgov ni združljiv sistem oprostitve iz člena 22c tega zakona.
- 178 Ob upoštevanju vsega navedenega se postavlja vprašanje, ali je mogoče zadevno strukturo šteti za podobno strukturi, ki spada v okvir „neusklajenega“ obdavčenja, ki je predmet točke 154 in naslednjih Smernic. Prva od teh točk se sklicuje zlasti na znižanja ali oprostitve dajatev, ki niso zajete v zakonodaji Skupnosti ali ki so pod davčno stopnjo Skupnosti. Poleg tega je Republika Avstrija na obravnavi enako trdila, da se ne izpodbija to, da oprostitve iz člena 22c spremenjenega ÖSG ni usklajena dajatev, temveč to, da se z zgoraj navedenim zakonom uvaža sistem parafiskalnih dajatev.

- 179 V zvezi s tem se Komisija, kot je razvidno iz točk od 154 do 159 Smernic, pri presoji davčnih ureditev, ki vključujejo elemente državne pomoči v obliki znižanj ali oprostitov takšnih dajatev, kot so navedene zgoraj, zanaša na podatke, ki jih zagotovijo države članice Unije, da bi analizirala predvsem „potrebo“ po pomoči in njeno „sorazmernost“ ter njen vpliv na ravni zadevnih gospodarskih sektorjev.
- 180 V obravnavanem primeru pa je treba opozoriti, da Republika Avstrija Splošnemu sodišču ni zagotovila, čeprav ji je bilo v okviru ukrepov procesnega vodstva postavljeno vprašanje o tem, natančnih sklicevanj ali drugih konkretnih in dovolj podrobnih elementov, s katerimi bi lahko ovrgla ugotovitev Komisije v točkah 129, 130 in 167 obrazložitve izpodbijanega sklepa, in sicer da, ker Republika Avstrija po pozivih Komisije v zvezi s tem v upravnem postopku ni predložila informacij, Komisija ni mogla presoditi, ali je zadevna oprostitvev „nujna“ in „sorazmerna“ oziroma kako bi lahko prispevala k varstvu okolja. Poleg tega je Komisija na obravnavi, potem ko se je sklicevala na točko 129 obrazložitve navedenega sklepa, med odločilnimi elementi, s katerimi ni bila seznanjena, poudarila zlasti zneske stroškov proizvodnje za vsako kategorijo prejemnikov pomoči, informacije o tem, da dodatni stroški niso bili preneseni na odjemalce, in, zato, učinke na morebitno zmanjšanje prodaje. Zato je Komisija pravilno opozorila, da zadevna država članica nosi dokazno breme pri dokazovanju, da mora biti zadevna pomoč deležna izvetja. V takih okoliščinah namreč ni naloga Komisije, da zbira dodatne elemente, ki bi dokazovali potrebo po zadevni pomoči in njeno sorazmernost. Da bi ugotovili, da je Komisija storila očitno napako pri presoji dejstev, ki bi upravičila razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa, morajo biti dokazi, ki jih je predložila Republika Avstrija, zadostni, da se presoja dejstev iz zadevnega sklepa ne zdi verjetna (glej sodbo z dne 6. oktobra 2009, FAB/Komisija, T-8/06, EU:T:2009:386, točka 78 in navedena sodna praksa). Kot pa je razvidno iz zgornjih preudarkov, Republika Avstrija ni dokazala, da je Komisija spregledala upoštevne elemente pri utemeljevanju svoje ugotovitve, da ne more sklepati, da je zadevna pomoč potrebna in sorazmerna v smislu točk 158 in 159 Smernic.
- 181 Poleg tega je mogoče trditev, ki jo je Republika Avstrija navedla na obravnavi – da je Komisija v upravnem postopku zavzela zelo nepopustljivo držo, ker je stalno zahtevala dodatne informacije, ki ji jih Republika Avstrija ni mogla zagotoviti in ki jih od države članice Unije tudi ni bilo mogoče zahtevati, čeprav so bili izpolnjeni pogoji za uporabo izjeme, določene s pravom Unije – v bistvu razumeti tako, da se nanaša na Komisijo in njeno kršitev načela dobrega upravljanja (glej, na področju državnih pomoči, sodbi z dne 11. decembra 1973, Lorenz, 120/73, Recueil, EU:C:1973:152, točki 4 in 5, ter z dne 24. novembra 1987, RSV/Komisija, 223/85, Recueil, EU:C:1987:502, točke od 12 do 17). Ker pa je bila ta trditev prvič navedena na obravnavi, ne da bi jo bilo mogoče šteti za razširitev razloga, ki je bil neposredno ali posredno naveden že prej v tožbi, in za tesno povezano z njim ter ne da bi bilo zatrjevano, da navedena trditev izhaja iz novih dejanskih ali pravnih okoliščin, jo je treba zavreči kot nedopustno (glej v tem smislu zgoraj v točki 124 navedeno sodbo Djebel – SGPS/Komisija, EU:T:2012:11, točki 142 in 143 ter navedena sodna praksa).
- 182 Poleg tega se sklicevanje Republike Avstrije na obravnavi na dokumente, ki jih je predložila Bundesarbeitskammer in ki naj bi kazali, kako različni ukrepi vplivajo na podjetja v raznih sektorjih, ne more šteti za zadostno, da bi bile izpolnjene zahteve iz točk 158 in 159 Smernic. Po eni strani, poleg tega, da Republika Avstrija navedenih dokumentov ni predložila Splošnemu sodišču, da bi natančneje pojasnila svoje trditve o dejstvih, je treba spomniti, da je bila Bundesarbeitskammer pritožnica pred Komisijo (glej točko 5 zgoraj) in da namen njenih trditev ni bil doseči to, da bi se zadevni ukrep štel za pomoč, ki jo lahko Komisija izvzame kot skladno s Smernicami (glej zlasti točke od 47 do 51 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Po drugi strani, kot izhaja iz trditev, ki jih je Republika Avstrija navedla na obravnavi, čeprav so bili nekateri dokumenti predloženi Komisiji, se je postavljalo še vprašanje, kakšna je zahtevana stopnja podrobnosti informacij, ki jih je treba zagotoviti. Čeprav je Republika Avstrija na obravnavi trdila, da so bile zahteve Komisije v zvezi s tem „nesorazmerne“, te trditve niso dopustne (glej točko 181 zgoraj). Sklicevati se je treba tudi na točko 180 zgoraj, v kateri je bilo ugotovljeno, da Republika Avstrija tudi v fazi odgovorov na ukrepe procesnega vodstva Splošnega

sodišča in čeprav jo je to konkretno povprašalo o tem, ni zatrdila, da je Komisiji poslala potrebne elemente za analizo zadevnega ukrepa z vidika točk 158 in 159 Smernic, ter prav tako ni izpodbijala kakršne koli nesorazmernosti zahtev Komisije v zvezi s tem.

- 183 V teh okoliščinah ni mogoče šteti, da je Komisija storila napako pri presoji s tem, da je menila, da zadevna oprostitev ne izpolnjuje niti pogojev, določenih v točkah od 154 do 159 Smernic.
- 184 Nazadnje, ne da bi bilo sploh treba odločiti o nepravčasnosti trditve, ki jo je Republika Avstrija prvič navedla v repliki (glej po analogiji zgoraj v točki 124 navedeno sodbo Djebel – SGPS/Komisija, EU:T:2012:11, točke od 142 do 144 in navedena sodna praksa) in v skladu s katero Komisija izkrivlja konkurenco s tem, da preverja samo avstrijski sistem za spodbujanje električne energije iz obnovljivih virov, čeprav tudi v drugih državah članicah Unije obstajajo enakovredni „zunajproračunski“ sistemi, je treba skladno z mnenjem Komisije ugotoviti, da je ta trditev brezpredmetna pri presoji zakonitosti strukture, ki jo je v obravnavani zadevi uvedla in priglasila Republika Avstrija. Poleg tega je treba navesti, da so bile Republiki Avstriji na voljo druge pravne možnosti za to, da bi Komisijo spodbudila k ukrepanju zoper druge države članice Unije, ki so uvedle primerljive strukture, če je bil to njen namen.
- 185 V teh okoliščinah je treba ugotoviti tudi, da nobena od trditev Republike Avstrije ne omogoča sklepanja, da je Komisija zlorabila svoja pooblastila, ker ni uporabila Smernic po analogiji. V zvezi s tem je treba zlasti spomniti, po eni strani, da je Komisija podredno opravila analizo z vidika navedenih smernic (točka 127 in naslednje obrazložitve izpodbijanega sklepa), ki se je podrobneje nanašala na neusklajene dajatve. Po drugi strani Republika Avstrija Splošnemu sodišču ni predložila nobenega dokaza, ki bi se nanašal neposredno na to zatrjevano „zlorabo pooblastil“.
- 186 Zato je treba zavrniti tudi trditev Republike Avstrije, da so ekonomski in konkurenčni učinki priglasenega ukrepa primerljivi z učinki davčnih sistemov, ki jih ureja Direktiva o obdavčitvi energije, ter trditev, da Komisija prekorači meje svoje diskrecijske pravice, kadar za sistem zunajproračunskega financiranja uporabi strožja merila kot za sistem financiranja z davki, ker s tem poseže v izbiro sistema financiranja.
- 187 Iz tega sledi, da je treba prvi del tega tožbenega razloga zavrniti.

– Drugi del tretjega tožbenega razloga

- 188 Republika Avstrija trdi, da je bila poleg uporabe Smernic po analogiji mogoča tudi uporaba člena 25 Uredbe št. 800/2008. Ob sklicevanju na nemško, angleško in francosko različico navedene uredbe zatrjuje, da je ta zasnovana širše od Smernic, ker v nasprotju s točko 152 navedenih smernic, v skladu s katero so znižanja okoljskih dajatev pogojena s tem, da gre za „usklajene“ dajatve na energijo, iz navedenega člena izhaja samo, da so navedena znižanja izvzeta iz obveznosti priglasitve, če izpolnjujejo pogoje iz Direktive o obdavčitvi energije. Republika Avstrija tudi trdi, da iz dokumenta z naslovom „Joint paper on the revision of the Community guidelines on State aid for environmental protection and Energy Tax Directive (Skupni dokument o reviziji smernic Skupnosti o državni pomoči za varstvo okolja in Direktive o obdavčitvi energije)“ z dne 7. decembra 2006 izhaja, da države članice Unije potrebujejo prožnost, da bi lahko vzpostavile razumna razlikovanja, kar v okviru logike okoljskih dajatev vključuje oprostitve in različne stopnje. Tako bi bilo treba ureditev nadomestil odobriti tudi na podlagi zgoraj navedene uredbe.
- 189 Republika Avstrija v repliki med drugim zatrjuje, da je člen 25 Uredbe št. 800/2008 določba, ki je bila sprejeta pozneje kot Smernice, in da je njegovo besedilo očitno širše kot besedilo točke 152 navedenih smernic, v skladu s katero so znižanja okoljskih dajatev pogojena s popolno uskladitvijo dajatev na

energijo. Če pa bi se, kot trdi Komisija, navedeni člen uporabljal samo za Direktivo o obdavčitvi energije, naj bi bil odvečen, ker naj bi možnost dovoliti znižanje davka izhajala neposredno iz navedene direktive.

190 Po mnenju Republike Avstrije ne zadošča sklicevanje na to, da avstrijski sistem za spodbujanje električne energije iz obnovljivih virov ni dajatev na energijo v smislu Direktive o obdavčitvi energije. Ker je učinek navedenega sistema v skladu s členom 17(1)(a) navedene direktive, po njenem mnenju zadevni sistem spada na področje uporabe člena 25 Uredbe št. 800/2008. Republika Avstrija tudi poudarja, da opredelitev upravičencev in pogojev, ki jih je treba izpolnjevati za upravičenost do ugodnosti iz člena 22c spremenjenega ÖSG, povzema zahteve zgoraj navedene direktive.

191 Poleg tega Republika Avstrija meni, da Uredba št. 800/2008 v členu 25 sicer določa natančna pravila v zvezi z znižanjem dajatev na področju okolja, vendar taka pravila ne obstajajo v zvezi z znižanji v okviru primerljivega „zunajproračunskega“ financiranja, s katerim se uresničujejo popolnoma enaki cilji kot z okoljskimi dajatvami ali dajatvami na energijo ter ki ima enake ekonomske in konkurenčne učinke. Različno obravnavanje, ki ni upravičeno in ni združljivo s pravom Unije, naj bi bilo toliko očitnejše, ker Komisija meni, da gre v obravnavanem primeru za državna sredstva v obliki parafiskalne dajatve. Republika Avstrija zatrjuje, da se taka parafiskalna dajatev v bistvu ne razlikuje od proračunskih mehanizmov financiranja. Člen 22c spremenjenega ÖSG naj bi izpolnjeval pogoje glede neposrednega, vsekakor pa posrednega izboljšanja varstva okolja, predvsem ker izrecno določa, da je treba nadomestilo, enakovredno najmanj 0,5 % neto vrednosti proizvodnje v predhodnem koledarskem letu, plačati centru za obračun in poravnavo električne energije iz obnovljivih virov. Nazadnje, Republika Avstrija trdi, da je široko polje proste presoje, ki ga ima Komisija, tej omogočalo, da neposredno ali po analogiji uporabi navedeno uredbo, da bi preprečila različno obravnavanje dveh primerljivih položajev.

192 Najprej je treba spomniti, da je v uvodni izjavi 46 Uredbe št. 800/2008 navedeno:

„Glede na zadovoljive izkušnje, pridobljene pri izvajanju Smernic Skupnosti o državni pomoči za varstvo okolja, bi bilo treba iz obveznosti priglasitve izvzeti pomoč za naložbe, ki podjetjem omogoča preseganje standardov Skupnosti za varstvo okolja oziroma zvišanje ravni varstva okolja v odsotnosti standardov Skupnosti, [...] pomoč za okoljske naložbe v ukrepe varčevanja z energijo, pomoč za okoljske naložbe v visoko učinkovito sproizvodnjo, pomoč za okoljske naložbe, ki spodbujajo izkoriščanje obnovljivih virov energije, vključno s pomočjo za naložbe v zvezi s trajnostnimi biogorivi, pomoč za okoljske študije ter določeno okoljsko pomoč v obliki znižanj okoljskih davkov.“

193 Dalje, navesti je treba, da člen 25 Uredbe št. 800/2008, naslovljen „Pomoč v obliki znižanja okoljskih davkov“, določa:

„1. Sheme okoljske pomoči v obliki znižanj ali izvzetij iz okoljskih davkov, ki izpolnjujejo pogoje iz [Direktive o obdavčitvi energije], so združljive s skupnim trgov v smislu člena 87(3) Pogodbe ter so izvzete iz obveznosti priglasitve po členu 88(3) Pogodbe, če so izpolnjeni pogoji iz odstavkov 2 in 3 tega člena.

2. Upravičenci znižanj davkov plačajo vsaj najnižjo davčno stopnjo skupnosti, določeno v [Direktivi o obdavčitvi energije].

3. Znižanje davkov se odobri za največ deset let. Po preteku tega desetletnega obdobja države članice znova ocenijo primernost zadevnih ukrepov pomoči.“

194 Navesti je treba tudi, da člen 26 Direktive o obdavčitvi energije določa:

„1. Države članice obvestijo Komisijo o ukrepih, sprejetih v skladu s členi 5, 14(2), 15 in 17.

2. Ukrepi kot so davčne oprostitve, znižanja davkov, diferencirana obdavčitev in vračilo davka v smislu te direktive lahko pomenijo državno pomoč in jih je v teh primerih treba sporočiti Komisiji na podlagi člena 88(3) Pogodbe.

Informacije, ki se posredujejo Komisiji na podlagi te direktive, držav članic ne razbremenjujejo obveznosti sporočanja po členu 88(3) Pogodbe.

3. Obveznost obveščanja Komisije v skladu z odstavkom 1 o ukrepih, ki so bili sprejeti na podlagi člena 5, držav članic ne razbremenjujejo kakršnih koli obveznosti uradnega obveščanja, ki izhajajo iz Direktive 83/189/EGS.“

- 195 Komisija je v točkah od 143 do 148 obrazložitve izpodbijanega sklepa v bistvu navedla, da uporaba člena 25 Uredbe št. 800/2008 po analogiji v obravnavanem primeru ni mogoča. Po eni strani je menila, da ureditvi, ki se uporabljata, nista primerljivi, zlasti ob upoštevanju dejstva, da se navedeni člen uporablja le za okoljske dajatve, ki so usklajene na podlagi Direktive o obdavčitvi energije. Razvrstitev med „davke na energijo“ naj bi bila torej pogoj za uporabo tega člena. To razlago naj bi podpiralo tudi dejstvo, da iz utemeljitve sistema te uredbe izhaja, da njeno področje uporabe ne more biti širše od področja uporabe Smernic, na katere se nanaša. Tako naj bi zgoraj navedena določba veljala le za dajatve na energijo, ki so usklajene na podlagi Direktive o obdavčitvi energije.
- 196 Komisija pa je zatrdila, da prispevki, ki se plačujejo na podlagi spremenjenega ÖSG, niso okoljske dajatve, zato se pravila iz Direktive o obdavčitvi energije zanje ne uporabljajo. Zato naj pravila o dajatvah na energijo ne bi bila zelo primerljiva s pravili o avstrijskih zagotovljenih odkupnih cenah.
- 197 Po drugi strani je Komisija poudarila, da pravila, ki se uporabljajo za obravnavani primer, ne vsebujejo opustitve, ki ni združljiva s pravom Unije in bi jo bilo mogoče odpraviti z uporabo po analogiji. Menila je namreč, da znižanja dajatev ali podobni ukrepi, ki niso zajeti z Uredbo št. 800/2008, niso samodejno nezdružljivi s pravom Unije, ampak zahtevajo le prigrasitev v skladu s členom 108 PDEU in, zato, analizo bodisi z vidika Smernic bodisi, če se te ne uporabljajo, na podlagi člena 107(3)(c) PDEU.
- 198 Komisija je na podlagi tega ugotovila, da analogija med prigrasitvijo in usklajenimi dajatvami na energijo iz člena 25 Uredbe št. 800/2008 ni mogoča, zato na podlagi takšne analogije zadevnega mehanizma tudi ne more odobriti (točka 147 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 199 Najprej je treba navesti, da Komisija trdi, da trditev Republike Avstrije v zvezi z neposredno uporabo člena 25 Uredbe št. 800/2008 ni dopustna, ker je bila navedena prepozno, in sicer prvič šele v repliki. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je iz tožbe in zlasti točke 64 te tožbe v povezavi z njenima točkama 63 in 59 dejansko razvidno, da je želela Republika Avstrija utemeljiti uporabo zgoraj navedene določbe po analogiji za člen 22c spremenjenega ÖSG. V okoliščinah obravnavanega primera je treba trditev Republike Avstrije v zvezi z „neposredno“ uporabo člena 25 zgoraj navedene uredbe, ne da bi bilo sploh še treba preučiti, ali je dopustna, in sicer zlasti kot razširitev trditev v zvezi s skladnostjo prigrasitve pomoči z navedeno določbo zaradi analogije, zavrniti iz enakih razlogov.
- 200 Glede tega je treba ugotoviti, da – kot je bilo presojeno v točkah od 168 do 178 zgoraj – tudi če bi bilo treba šteti, da je spremenjeni ÖSG primerljiv z davčnim ukrepom, člen 22c tega zakona pa z oprostitvijo v okviru navedenega ukrepa, ostaja dejstvo, da bi lahko šlo v najboljšem primeru za dajatev, ki jo je treba obravnavati po analogiji z davčnimi ureditvami, ki niso usklajene na evropski ravni. Spremenjeni ÖSG namreč ni bil sprejet v posebnem okviru prenosa Direktive o obdavčitvi energije in ni bil določen z navedeno direktivo.
- 201 Dalje, kar posebej zadeva morebitno uporabo Uredbe št. 800/2008, naj gre za neposredno uporabo ali uporabo po analogiji, je treba ugotoviti, da ta uredba določa, med drugim v okviru davčnih oprostitvev na področju okolja, natančne okoliščine, v katerih prigrasitev oprostitve Komisiji ni potrebna (glej uvodno izjavo 46 in člen 25 navedene direktive).

- 202 V nasprotju s trditvijo Republike Avstrije pa pri razlagi člena 25 Uredbe št. 800/2008 ni mogoče ločiti merila „izpolnjevati pogoje iz [Direktive o obdavčitvi energije]“ od merila, v skladu s katerim mora iti za okoljske dajatve, kot jih določa navedena direktiva, to je za dajatve, usklajene na evropski ravni. Cilj navedene uredbe je namreč iz obveznosti priglasitve izvzeti nekatere kategorije davčnih oprostitev, kot so bile urejene z zgoraj navedeno direktivo v njeni celoti. V tem okviru zadevne uredbe prav tako ni mogoče šteti zgolj za dodaten dokument glede na Smernice, med drugim zato, ker v nekaterih natančno opredeljenih primerih omogoča, da se za shemo pomoči za okolje ne opravi predhodna priglasitev.
- 203 V teh okoliščinah zaradi razlike med zadevnima položajema ter zato neprimerljivosti položaja, določenega v členu 25 Uredbe št. 800/2008, in tistega, ki je določen s priglašenim ukrepom (glej tudi točko 172 zgoraj), te določbe ni mogoče uporabiti v obravnavanem primeru, in sicer niti neposredno niti po analogiji. V zvezi z zadnjenavedenim je treba še ugotoviti, da, kot trdi Komisija, dejstvo, da konkretna ureditev obdavčenja ali primerljiva ureditev ne spada na področje uporabe zgoraj navedene uredbe, ne pripelje samodejno do tega, da je taka ureditev v pravni „praznini“ ali da je podana opustitev, ki ni združljiva z načeli, s katerimi je urejeno pravo Unije. Ureditev, kakršna je zgoraj navedena, namreč v tem primeru bodisi spada na področje uporabe Smernic in, glede na okoliščine, zlasti na področje uporabe določb teh smernic, ki se nanašajo na „neusklajene“ dajatve, bodisi se zanjo neposredno uporablja analiza združljivosti pomoči z notranjim trgov v smislu člena 107(3) PDEU.
- 204 Glede na navedeno ni treba podrobneje odločiti o konkretnih pogojih uporabe člena 25(2) in (3) Uredbe št. 800/2008. Zato je treba izključno zaradi celovitosti opozoriti še na dejstvo, da Republika Avstrija ni trdila in da tudi iz priglašene ureditve ni razvidno, da bi bila z njo določena omejitev trajanja uporabe oprostitve iz člena 22c spremenjenega ÖSG na največ deset let.
- 205 Poleg tega je treba navesti, da ugotovitev v zvezi z neuporabo Uredbe št. 800/2008 v obravnavanem primeru ni mogoče ovreči s trditvami Republike Avstrije, s katerimi se ta sklicuje na „[s]kupni dokument o reviziji Smernic Skupnosti o državni pomoči za varstvo okolja in Direktive o obdavčitvi energije“ (glej točko 188 zgoraj). Kot trdi Komisija, gre namreč samo za pripravljalni dokument, ki so ga sicer podpisale le nekatere države članice Unije, in sicer Kraljevina Danska, Zvezna republika Nemčija, Kraljevina Nizozemska, Republika Avstrija, Republika Finska in Kraljevina Švedska, ter ki tako ne more prevladati pri razlagi končne različice zadevne uredbe, kot jo je sprejela Komisija, izvedeni ob upoštevanju natančnega besedila določb te uredbe, na katere se nanašajo trditve Republike Avstrije, in konteksta, v katerega spada navedena uredba. Poleg tega sta pri zadnjenavedeni razlagi upoštevana zgodovina sprejetja člena 25 te uredbe, ki je povezana s Smernicami, in zlasti dejstvo, da je bil namen te določbe izkoristiti izkušnje, ki jih je Komisija pridobila zaradi svojega izvajanja navedenih smernic (glej zlasti točko 192 zgoraj). Predvsem v takih okoliščinah je Komisija na obravnavi pravilno poudarila, da je treba zadevno uredbo razlagati ozko, ker se nanaša le na položaje, s katerimi ima veliko izkušenj in glede katerih lahko tako sprejme načelno izvzetje.
- 206 Nazadnje, tudi v okviru tega dela tretjega tožbenega razloga je treba ugotoviti, da trditve Republike Avstrije ne omogočajo sklepanja, da je Komisija zlorabila svoja pooblastila, ker ni bodisi neposredno bodisi po analogiji uporabila Uredbe št. 800/2008 in zlasti njenega člena 25. Poleg tega je treba spomniti, da je Komisija v točkah od 143 do 148 obrazložitve izpodbijanega sklepa konkretno analizirala trditve Republike Avstrije, navedene v upravnem postopku, kar zadeva navedeno uredbo, in presodila – ne da bi napačno uporabila pravo, – da zgoraj navedena določba napotuje na dajatve na energijo, kot jih ureja Direktiva o obdavčitvi energije.
- 207 Zato je treba drugi del tretjega tožbenega razloga zavrni.
- 208 Ker, prvič, Republika Avstrija kljub naslovu svojega tožbenega razloga, ki se nanaša na „napačno uporabo člena 107(3) PDEU in zlorabo pooblastil“, ni navedla drugih konkretnih trditev, ki bi jih moralo Splošno sodišče v tem trenutku analizirati in bi se nanašale neposredno na uporabo tega člena, to je zlasti ob neobstoju trditev Republike Avstrije, s katerimi bi ta kritizirala preudarke Komisije

v točki 149 in naslednjih obrazložitve izpodbijanega sklepa, v katerih je Komisija presodila združljivost zadevnega ukrepa neposredno z vidika te določbe, pri čemer si je med drugim postavila vprašanja, ali ima zadevna pomoč cilj skupnega interesa, ali ima spodbujevalni učinek ter ali je potrebna in sorazmerna, ter ker, drugič, v nobenem primeru ni mogoče ovreči trditev Komisije v točkah od 165 do 167 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je treba tretji tožbeni razlog zavrniti v celoti.

Četrty tožbeni razlog: Komisija naj bi različno obravnavala primerljiva položaja, kar zadeva njune ekonomske in konkurenčne učinke

- 209 Republika Avstrija trdi, da je v postopku preiskave večkrat in zlasti v pisnih pripombah z dne 8. oktobra 2009 omenila podobnost z nemškim sistemom, zlasti glede vidikov, ki se nanašajo na financiranje z „zaračunano ceno“ (nadaljnje zaračunavanje dodatnih stroškov za električno energijo iz obnovljivih virov) in na omejitev prispevka energetske intenzivnih dejavnosti. Nemški zakon o energiji iz obnovljivih virov naj bi od leta 2004 prav tako določal primerljivo omejitev. Zato Republika Avstrija zaradi tesne povezanosti nemškega in avstrijskega trga električne energije od njune liberalizacije ter glede na podobnost obeh sistemov trdi, da sta si podobna po ekonomskih in konkurenčnih učinkih.
- 210 V teh okoliščinah Republika Avstrija navaja, da Komisija ni mogla zavrniti izvedbe presoje morebitnih podobnosti med avstrijsko in nemško ureditvijo ter pri tem navesti le, da še ni opravila presoje zadnjenavedene ureditve. Poleg tega po njenem mnenju ni jasen razlog, zakaj je Komisija v postopku N 271/2006 (v zvezi z „davčno olajšavo za dobavo presežka toplote za ogrevanje“ na Danskem) sprejela drugačno odločitev, čeprav je šlo za sistem, ki je po ekonomskih in konkurenčnih učinkih primerljiv s sistemom, obravnavanim v tej zadevi. Ker naj bi bila primerljiva položaja obravnavana različno, naj bi bilo torej kršeno načelo enakega obravnavanja (sklicevanje na sodbo z dne 30. aprila 1998, Vlaamse Gewest/Komisija, T-214/95, Recueil, EU:T:1998:77, točka 89).
- 211 Republika Avstrija v repliki v odgovor na trditev Komisije, da ni analizirala nemškega EEG, ki ji ni bil priglašen, navaja, da opredelitev ureditve kot državne pomoči ne more biti odvisna od take priglasitve, ker mora Komisija odkriti državne pomoči, ki bi bile lahko nezakonite. Poleg tega izpodbija trditev Komisije, da zgoraj v točki 210 navedena sodba Vlaamse Gewest/Komisija (EU:T:1998:77) ni upoštevana za obravnavani primer, in poudarja potrebo po upoštevanju, da iz navedene sodbe izhaja, da se je Komisija zavezala ravnati v skladu z usmeritvami, določenimi v Smernicah. Enako bi moralo veljati za Uredbo št. 800/2008. Zato, če nek položaj spada na področje uporabe navedenih smernic ali navedene uredbe, bi bilo treba uporabiti ta akta in odobriti priglašeni ukrep brez zatekanja k formalističnim argumentom.
- 212 Nazadnje, Republiki Avstriji se zdijo nedoumljiva stališča Komisije glede zgoraj v točki 210 navedene sodbe Vlaamse Gewest/Komisija (EU:T:1998:77) in zlasti tista, v skladu s katerimi naj navedena sodba nikakor ne bi pomenila, da je Komisija dolžna enako obravnavati primerljive položaje. Kot navaja, tudi če Komisija iz formalističnih razlogov zavrne uporabo Smernic ali Uredbe št. 800/2008 po analogiji, ta institucija zdaj zatrjuje, da za položaje, ki so po konkurenčnih učinkih primerljivi, v nekaterih primerih „lahko velja ureditev prava Unije“, v drugih primerih pa ne. Sklicuje se zlasti na primere Komisije, ki naj bi dokazovali, da lahko položaji, ki so primerljivi po konkurenčnih učinkih, nastanejo z dodelitvijo državne pomoči ali brez nje.
- 213 Uvodoma je treba ugotoviti, da so bile nekatere trditve Republike Avstrije v zvezi z enakim obravnavanjem vključene v okvir drugega tožbenega razloga in so bile obravnavane v navedenem okviru (glej točko 124 in naslednje zgoraj).
- 214 Kot je bilo opozorjeno v točki 124 zgoraj ob sklicevanju na ustaljeno sodno prakso, spoštovanje načela enakega obravnavanja zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in da se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno.

- 215 V okviru presoje določb člena 107(1) PDEU je bilo prav tako opozorjeno, da pojem državna pomoč ustreza objektivnemu stanju, ki se presoja na dan, ko Komisija sprejme odločbo. Tako razlogi, iz katerih je Komisija drugače presodila stanje v predhodni odločbi, ne smejo vplivati na presojo zakonitosti izpodbijanega sklepa (glej točko 125 zgoraj).
- 216 Dalje, poudariti je treba, da je treba v skladu z ustaljeno prakso le v okviru člena 107(3)(c) PDEU presojati zakonitost odločbe Komisije, v kateri je ugotovljeno, da nova pomoč ne ustreza pogojem uporabe te izjeme, in ne glede na prejšnjo prakso odločanja Komisije, če je ta obstajala (sodba z dne 8. julija 2010, Freistaat Sachsen in Land Sachsen-Anhalt/Komisija, T-396/08, EU:T:2010:297, točka 54). Ta sodna praksa se uporablja po analogiji, kar zadeva presojo shem pomoči.
- 217 Poleg tega je bilo že presojeno, da se Komisiji ne sme odvzeti možnosti, da določi strožja merila glede združljivosti, če razvoj notranjega trga in cilj neizkrivljene konkurence na njem to zahtevata (glej v tem smislu zgoraj v točki 216 navedeno sodbo Freistaat Sachsen in Land Sachsen-Anhalt/Komisija, EU:T:2010:297, točka 53 in navedena sodna praksa).
- 218 V preostalem, kot je bilo opozorjeno v točki 126 in naslednjih zgoraj, odločbi Komisije, na kateri se v obravnavanem primeru sklicuje Republika Avstrija, nista upoštevni za rešitev tega spora, po eni strani zaradi razvoja sodne prakse in po drugi strani zaradi neobstoja neposredne primerljivosti s položajem, obravnavanim v tej zadevi. Zato se njene trditve, ki se nanašajo na odločbo Komisije v zadevi N 271/2006 ali tudi na njeno odločbo v zadevi N 820/2006, ne morejo šteti za utemeljene. Iz razlogov, obravnavanih v okviru prvega in drugega tožbenega razloga, pa enako velja za morebitne podobnosti s „prejšnjim“ nemškim sistemom, s katerim je bilo urejeno spodbujanje električne energije iz obnovljivih virov in v zvezi s katerim je bila izdana zgoraj v točki 42 navedena sodba PreussenElektra (EU:C:2001:160).
- 219 Kar zadeva sklicevanje na EEG (glej zlasti točko 211 in naslednje zgoraj), Komisija pravilno trdi, prvič, da ker zgoraj navedena nemška ureditev ni bila predmet priglasitve in zato tudi ne analize Komisije, *a fortiori* take analize, na podlagi katere bi bila sprejeta odločba o njeni združljivosti s skupnim trgom, to sklicevanje ne more prevladati nad analizo zakonitosti avstrijske ureditve, opravljeno ob upoštevanju posebnih okoliščin, določenih s spremenjenim ÖSG. Drugič, Komisija pred Splošnim sodiščem prav tako pravilno navaja, da so bile Republiki Avstriji na voljo druge pravne možnosti za to, da bi Komisijo morda spodbudila k presoji drugih ureditev v drugih državah članicah.
- 220 Nazadnje, enako kot Komisija je treba ugotoviti, da Republika Avstrija z nobenim od štirih tožbenih razlogov ni dokazala, da je Komisija s svojim ravnanjem kakor koli „zlorabila svojo diskrecijsko pravico“.
- 221 Zato je treba zavrniti četrti tožbeni razlog, s tem pa tudi tožbo v celoti.

Stroški

- 222 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Poleg tega v skladu s členom 87(4) navedenega poslovnika države članice in institucije, ki se kot intervenienti udeležijo postopka, nosijo svoje stroške.
- 223 Republika Avstrija ni uspela, zato se ji v skladu s predlogom Komisije naloži plačilo stroškov.
- 224 Združeno kraljestvo nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**
2. **Republiki Avstriji se naloži plačilo stroškov.**
3. **Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska nosi svoje stroške.**

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 11. decembra 2014.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje	2
Postopek in predlogi strank	4
Pravo	5
Dopustnost prvega in drugega tožbenega razloga	5
Vsebinska presoja	7
Uvodna predstavitev nekaterih glavnih vidikov zadevnega ukrepa in stališča, ki ga je Komisija zavzela v izpodbijanem sklepu	7
Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 107(1) PDEU, ker naj bi Komisija napačno uporabila pravo s tem, da je sklenila, da ureditev iz člena 22c spremenjenega ÖSG pomeni državno pomoč	8
– Prvi del prvega tožbenega razloga	8
– Drugi del prvega tožbenega razloga	16
Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 107(1) PDEU, ker naj bi Komisija napačno uporabila pravo s tem, da je sklenila, da je zadevni ukrep selektiven	17
Tretji tožbeni razlog: napačna uporaba člena 107(3) PDEU in prekoračitev pooblastil	24
– Prvi del tretjega tožbenega razloga	24
– Drugi del tretjega tožbenega razloga	33
Četrty tožbeni razlog: Komisija naj bi različno obravnavala primerljiva položaja, kar zadeva njune ekonomske in konkurenčne učinke	37
Stroški	38